

Ben je helemaal besodemieterd?

Deel 2:
illuminatie orde.

Door: Marc Poolman

Boek titel: Ben je helemaal besodemieterd?
Deel 2: illuminati orde.

Pagina's: 698 blz.

Categorie: Geschiedenis, sciencefiction, spiritueel, ontwaken, complot,
mens en maatschappij, studie.

Schrijver: Marc Poolman

Uitgever: Mijnbestseller.nl

ISBN: 978 940 363 5781

Copyright © 2021 Marc Poolman

Dit boek is mede verkrijgbaar bij: Mijnbestseller.nl, en de betere
online boekenverkoop websites.

Contact:

In samenwerking met: www.Be4Truth.com

Voor contact email: info@Be4Truth.com

Alle rechten in dit boek zijn voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt worden in enige ofwel geen enkele vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door enig kopieën of fotokopieën, opname of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke of email toestemming van de uitgever en auteur.

Voor zover het onwettig zonder enige toestemming maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 auteurswet 1912, juncto het besluit van 20 juni 1974, stb. 351 zoals gewijzigd bij het besluit van 23 augustus 1985, stb. 471 en artikel 17 auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijke verschuldigde vergoeding te voldoen. Voor eventuele overname van gedeelte of meerdere gedeelten uit deze uitgave voor enige publicatie in readers of andere publicatie of compilatiewerken dient men zich te richten tot de auteur en schrijver via het hier bovenstaande email.

Eventuele druk, schrijf, of typefouten in dit boek zijn voorbehouden.

Ben je helemaal besodemieterd?

Deel 2: illuminati orde.

DISCLAIMER: Dit boek en de inhoudt ervan, kan voor sommige mensen als confronterend en schokkend ervaren worden en er zullen zich ook vele mensen tegen dit boek en de inhoudt opzetten. Dit is echter niet de opzet of de bedoeling van dit boek en de inhoudt ervan. Het is alleen geschreven, om mensen zelfstandig op zoek te laten gaan naar eventuele informatie of bewijzen die in dit boek behandeld worden en die erop wijzen, dat dit boek en de inhoudt ervan niet ver van de echte waarheid afstaat. Iedereen is vrij om zijn of haar eigen mening te geven over dit boek en de inhoudt, maar zonder verdere zelfonderzoek en zonder enige zelf beleving heeft niemand het recht om deze informatie direct te mogen bestempelen als onzin of een complot, als deze lezers niets zelfstandig onderzocht hebben. Alleen vanuit zelfonderzoek kan iedereen zelfstandig een eigen mening vormen en deze mening reflecteren ! Simpelweg alle informatie demoniseren die niet in het standaard denkpatroon van het grote massale gedachtegoed past, is de makkelijkste manier om informatie te bestempelen als onzin of een complot. Verder is het niet de bedoeling, dat dit boek en de inhoudt ervan bedoeld is om opruiing, intimidatie of geweld tegen personen, overheid, instellingen of de reguliere media enz. te veroorzaken en die hierin blootgesteld of genoemd worden! Juist integendeel! Het bewuste doel van dit boek en de inhoudt is juist om mensen te informeren, zodat ze zelf niet het slachtoffer worden van leugens, oplichting, intimidatie, geweld, manipulatie, valse informatie, emotioneel misbruik, massa hypnose, massahysterie, groepsverblindheid, hersenspoeling, psychologische terreur of nog veel erger. Het hopen is ook, dat hiermee mensen bij instanties als de overheid, wetshandhaving en overige diensten dit boek zullen lezen en hier zelf ook hun eigen onderzoeken naar zullen doen. Als laatste, is het belangrijk om te melden, dat dit boek en de inhoudt op geen enkele wijze geschreven is om personen of overige genoemde te beschadigen en zal er in dit boek enkel vanuit eigen onderzoeken en merkwaardigheden aan informatie beschreven worden. Dit houdt duidelijk in, dat niets in dit boek als feit opgemaakt is of gezien mag worden en alles uit zelfonderzoek opgemaakt is. De bedoeling is, dat mensen door dit boek op zelfonderzoek uitgaan. In dit boek worden vooral complot standpunten en verhalen belichten die slechts complottheorieën blijven, tenzij ooit het tegendeel bewezen zal worden en deze informatie gebruikt mag worden als officiële bron!

INHOUD 1 t/m. 20:

1. Voorwoord	blz. 11.
2. Geweldige conjunctie	blz. 12. t/m. 34.
3. Orde van de Zwaan	blz. 35. t/m. 63.
4. Rozenkruiser Furore	blz. 64. t/m. 84.
5. Onzichtbare College	blz. 85. t/m. 107.
6. 1666 Millenarianisme	blz. 108. t/m. 141.
7. Koninklijke maatschappij	blz. 142. t/m. 170.
8. Amerika	blz. 171. t/m. 200.
9. Nieuw Amsterdam	blz. 201. t/m. 208.
10. De Rothschild familie	blz. 209. t/m. 242.
11. De vrijmetselarij	blz. 243. t/m. 291.
12. De illuminati orde	blz. 292. t/m. 332.
13. Wolfgang Amadeus Mozart	blz. 333. t/m. 356.
14. Amerikaanse Revolutie	blz. 357. t/m. 406.
15. Rome en Jeruzalem	blz. 407. t/m. 430.
16. De vooruitgang	blz. 431. t/m. 454.
17. Napoleon	blz. 455. t/m. 506.
18. Amerikaanse burgeroorlog	blz. 507. t/m. 520.
19. Skull and Bones	blz. 521. t/m. 542.
20. K.K.K. – Ku Klux Klan	blz. 543. t/m. 568.

INHOUD 21 t/m. 30:

21. Charles Darwin en het Darwinisme	blz. 569. t/m. 584.
22. Frankenstein	blz. 585. t/m. 598.
23. Alice in Wonderland	blz. 599. t/m. 650.
24. Occulte heropleving	blz. 651. t/m. 654.
25. Orde van het Hakenkruis	blz. 655. t/m. 666.
26. Agartha	blz. 667. t/m. 672.
27. Mystieke Heiligdom	blz. 673. t/m. 676.
28. Gouden Dageraad	blz. 677. t/m. 680.
29. Tarot kaartendek	blz. 681. t/m. 686.
30. Ordo Templi Orientis	blz. 687. t/m. 698.

Lees ook deel 1 uit deze reeks van vijf boeken!

Ben je helemaal besodemieterd?

Deel 1:
geschiedenis.

— Marc Poolman —

Beste lezer, voordat je begint met het verder lezen van dit boek over onze geschiedenis en nog veel meer bizarre en ongelofelijke informatie, is het wel noodzakelijk, dat je jezelf goed blijft realiseren, dat dit allemaal alreeds bekende informatie is en verhalen betreft die zelfstandig onderzocht zijn en eventuele complot standpunten kunnen belichten en omvatten die slechts complottheorieën blijven, tenzij ooit het tegendeel bewezen zal worden!

**“Maar potverdomme,
wat zijn het geweldige
complottheorieën!”**

Ben je helemaal besodemieterd?

Deel 2: illuminati orde.

Dit is het tweede deel in een reeks van totaal vijf boeken, die de gehele geschiedenis en alle belangrijke gebeurtenissen blootleggen tot aan onze huidige tijd en samenleving. Dit tweede deel richt zich voornamelijk op de geschiedenis en alle bepalende gebeurtenissen die in deze geschiedenis zijn gebeurd. Deze geschiedenis informatie, is in grote lijnen de basis van de wereldmaatschappij zoals we die nu kennen.

Veel plezier met het lezen van dit boek.

1. Voorwoord:

Dit boek is speciaal geschreven, met de bedoeling om mensen zelfbewust te maken van alle informatie die we in onze huidige wereldwijde samenleving weten en dagelijks verstrekt krijgen via de officiële bronnen die wij kennen. De informatie in dit boek, is door de schrijver ervan zelfstandig onderzocht en is alleen van toepassing op mensen die deze informatie en onderzoeken ook zelf willen nagaan en onderzoeken. Iedereen die dit wel of niet wil doen, is verder vrij om zijn of haar eigen mening te mogen hebben of te geven, over deze omschreven informatie in dit boek. De titel van dit boek: “Ben je helemaal besodemieterd?” is ook bewust gekozen, omdat dit precies aangeeft wat lezers van deze informatie in dit boek zelfstandig kunnen achterhalen, om hierdoor hun eigen mening te kunnen opmaken en vooral bewust te worden van deze informatie. We leven in een wereldwijde maatschappij, waar ons veel informatie verteld is en wordt door officiële kanalen en we veel van deze informatie gewoon domweg voor waarheid aannemen en het moeten accepteren. Veel mensen gaan er gewoon blind vanuit, dat al deze informatie klopt en controleren of onderzoeken zelf verder helemaal niets meer over de informatie die ons dagelijks voorgedragen wordt. Dit is een verontrustende situatie, omdat de mensheid hierdoor de grip op de waarheid verliest en er domweg en blind vanuit blijft gaan, dat de officiële bronnen de waarheid blijven vertellen en we deze informatie blijvend kunnen vertrouwen en voor waarheid aan kunnen nemen. Dit boek gaat vooral over de geschiedenis van ons mensheid, zoals wij die allemaal geleerd hebben en kennen en de vele tegenstrijdigheden die hierin bestaan en alle informatie, die ons hierover nooit bekend gemaakt is via onze geschiedenisboeken en onze overige officiële informatie bronnen. Tevens is in dit boek te lezen, wie en wat de controlerende elite geheimen machten zijn, die onze wereld en de wereldbevolking in hun greep hadden en nog steeds hebben en hoe ze dit stap voor stap in de geschiedenis gedaan hebben en nu constant blijven uitvoeren.

Veel lezers zullen dit boek en de inhoud informatie ervan, direct zonder enige verdere zelfonderzoek afdoen als “onzin of een complot”, omdat dit de makkelijkste manier is, om deze informatie weg te zetten en te demoniseren. Het is aan iedereen vrijgelaten, om dit boek en deze informatie te beoordelen of te willen veroordelen naar hun eigen vermogen, mening of wetenschap. Niets wat omschreven staat in dit boek, zal naar boven gebracht worden als een onweerlegbaar feit, maar alleen omschreven worden als opmerkelijke merkwaardigheden, vreemde en aparte gebeurtenissen en zelf onderzochte informatie en bevindingen, die in de volksmond bekend staan als complotten. Het is belangrijk, om een open mening te behouden bij het lezen van dit boek.

Geweldige conjunctie

2. Geweldige conjunctie

De Oxford geleerde Richard Burton documenteerde in zijn *Anatomy of Melancholy* (1621) dat de vroege Rozenkruisers de komst verwachtten van de meester alchemist Elias Artista (Elijah de Kunstenaar), voorgeschoten door kabbalist Guillaume Postel (ca. 1510 – 1581), die net als zijn kennis John Dee sterk werd beïnvloed door Francesco Giorgi. De Rozenkruisers kondigden zichzelf aan met de publicatie van hun Manifesten, die beweerden een combinatie van "Magia, Kabbala en Alchymia" te vertegenwoordigen, en beweerden uit te geven vanuit een geheime, "onzichtbare" broederschap van "ingewijden" in Duitsland en Frankrijk. In feite is het bekend dat latere Duitse Rosicrucian auteurs de *Faerie Queene* Spensers gedicht opgedragen aan Elizabeth en met de Redcrosse Knight associeerden met hun beweging. Christian Rosencreutz is niet alleen een ridder van het Rode Kruis, maar ook een ridder van het Gulden Vlies. De alchemistische symboliek van de draak en het Gulden Vlies werd door Ben Johnson genoemd in *The Alchemist* (1610), een satirisch toneelstuk waarin Sir Epicure Mammon de volgende regels uitspreekt:

Ik heb ook een stuk van Jason's fleece, dat was niets
anders dan een boek van alchemie, Writ in grote schapehuid,
een goede dikke ram perkament.

Dat was Pythagoras' dij, Pandora's bad, en al die fabel van Medea's charmes,
de manier van ons werk; de stieren, onze oven, nog steeds vuur aan het
inademen; onze argent vive, de draak:

De tanden van de draak, kwik sublimate, Dat houdt de witheid, hardheid, en
het bijten:

En ze zijn verzameld in Jason's roer, de alembic, en dan zaaien in Mars zijn veld,
en vandaar sublimerde zo vaak, totdat ze hersteld zijn.

Zowel dit, de Hesperiaanse tuin, Cadmus' verhaal, Jove's douche, de
zegen van Midas, Argus' ogen, Boccace zijn Demogorgon, duizenden meer,
Allemaal abstracte raadsels van onze steen.

De eerste hiervan was de Fama Frateritatis Rosae Crucis "De beroemde broederschap van het rozenkruis", die in 1614 verscheen, vertelde het verhaal van een mysticus genaamd Christian Rosenkreutz die vermoedelijk al in de jaren 1300 de Rosy Cross broederschap stichtte na een studie in het Midden-Oosten onder verschillende meesters. De Fama Fraternitatis maakte deel uit van een grotere protestantse verhandeling getiteld, De universele en algemene reformatie van de hele wereld; samen met de Fama Fraternitatis van de prijzenswaardige broederschap van het Rozenkruis, geschreven aan alle geleerden en de heersers van Europa. De Confessio Fraternitatis "De bekentenis van de Broederschap van Het Rozenkruis", een jaar later gepubliceerd.

Yates merkte op dat de term "ludibrium", een woord afgeleid van het Latijn ludus dat een speeltje of een triviaal spel betekent, vaak werd gebruikt door Andreae, met name in zijn Chymical Wedding of Christian Rosenkreutz, om te suggereren dat de Rosicrucian Order fictief was, een komedie of een "grap". Volgens Yates, "hoewel de framers van de manifesten niet van plan waren het verhaal van Christian Rosenkreutz als letterlijk waar te nemen, zou het in een andere zin nog waar kunnen zijn geweest, misschien een goddelijke komedie, of een allegorische presentatie van een complexe religieuze en filosofische beweging die een directe invloed heeft op de tijd."

De Confessio bevat een sectie getiteld "A Brief Consideration of the More Secret Philosophy" die letterlijk citeert uit de eerste dertien stellingen van John Dee's Monas Hieroglyphica, en een reproductie van de Monade, die een Grote Conjunctie van Saturnus in Jupiter symboliseert in de vurige trigon, waarvan wordt aangenomen dat het de komst van de meester alchemist Elias Arista (Elia de Kunstenaar), een voorloper van de Messias, aankondigt. Gebruikmakend van middeleeuwse Joodse en christelijke tradities die te maken hadden met de verwachte terugkeer van Elia, maakte Paracelsus een beroemde profetie gebaseerd op zijn kennis van de speciale planetaire conjuncties die in 1603 zouden plaatsvinden, ter gelegenheid van de komst van Elias Artista, die alle geheimen van de natuur bezat en een toekomstig rijk van gelijkheid en rechtvaardigheid aankondigde. Paracelsus vertelde: het Teken en De Voorbode van de naderende revolutie. Het is waar dat er niets verborgen is dat niet geopenbaard zal worden, waarvoor een prachtig wezen Elias de Kunstenaar achter mij aan zal komen, die nog niet leeft, en die vele dingen zal openbaren.

Guillaume Postel identificeerde zich met de profeet Elia, of Elias Artista. Als, middeleeuws millenarian Joachim di Fiore, geloofde Postel in de komst van derde Elia die in Talmoed en zijn expositie van Daniel 12:7, de tijden, de tijd, en een halve tijd vóór het eind wordt vermeld. Volgens de Schrift werd Henoch in het Paradijs vergezeld door een andere figuur die prominent aanwezig was in de engelengesprekken: de profeet Elias (ook bekend als Elia), wiens verhaal werd verteld in 1 Koningen 17-19. Elias werd, net als Henoch, voor zijn dood naar de hemel vervoerd. Hij werd vooral vereerd in de Joodse traditie, omdat verwijzingen in Maleachi 4:5-6 suggereerden dat Elias vóór het Laatste Oordeel uit de hemel zou terugkeren om de Israëlieten tot bekering te brengen.

In 1536, toen Frans I van Frankrijk - afstammeling van het Huis savoye en ridder in de Orde van het Gulden Vlies - een Frans-Ottomaanse alliantie met het Ottomaanse Rijk zocht, stuurde hij Guillaume Postel als officiële tolk van de Franse ambassade naar de Turkse sultan Suleiman de Magnifieke in Istanbul. Door zijn vader, Karel, graaf van Angoulême, stamde Frans I af van Karel V van Frankrijk, zoon van Jan II van Frankrijk en Bonne van Luxemburg, en broer van Filips de Stoute, Jan Hertog van Berry en Marie van Valois van de legende van Melusine. De moeder van Frans I was Louise van Savoye, de kleindochter van Filips II van Savoye en Margaretha van Bourbon, de nicht van filips de Stoute, Filips de Goede, die de Orde van het Gulden Vlies stichtte. De zoon van Frans I, Hendrik II van Frankrijk, trouwde met Catherine de Medici, die de zwarte kunsten onderwees aan haar zoon Hendrik III. De zus van Francis I was Marguerite de Navarre, auteur van de erotische Spiegel van de Zondige Ziel.

Haar kleinzoon werd Hendrik IV van Frankrijk, de eerste koning van Frankrijk uit het Huis Bourbon, en trouwde met Marie de Medici. Francis I, een groot beschermheer van de kunsten, bevorderde de opkomende Franse Renaissance door veel Italiaanse kunstenaars aan te trekken om voor hem te werken, waaronder Leonardo da Vinci - een andere vermeende grootmeester van de priorij van Sion - die de Mona Lisa met zich meebracht, die Francis had verworven.

Catherine de Medici was sponsor van Postels tijdgenoot Nostradamus en berucht beoefenaar met haar zoon Hendrik III van de Zwarte Mis. Zoals opgemerkt door Christopher McIntosh, in *The Rosicrucians: The History, Mythology, and Rituals of an Esoteric Order*, profeteerde Nostradamus: Een nieuwe sekte van filosofen zal opstaan, de dood, het goud, de eer en de rijkdom verachtend, zij zullen in de buurt van de bergen van Duitsland zijn, zij zullen een overvloed aan anderen hebben om hen te steunen en te volgen.

Claude van Frankrijk, de dochter van Hendrik II van Frankrijk en Catharina de Medici, trouwde met Karel III van Lotharingen, de achterkleinzoon van René II, hertog van Lotharingen, grootmeester in de Orde van de Fleur de Leie, gesticht door zijn grootvader, René van Anjou, naar verluidt grootmeester van de priorij van Sion. René II was ook de grootvader van Marie de Guise, gehuwd met Jacobus V, koning van Schotland, ook ridder in de Orde van het Gulden Vlies, die grootouders werd van koning Jacobus I van Engeland. James' zoon en opvolger Karel I van Engeland trouwde met Henrietta Maria, de dochter van Hendrik IV van Frankrijk en Marie de Medici. De Rozenkruisers manifesten verschenen rond dezelfde tijd dat de Duitse prins Frederik V van de Palts (1574 – 1610) trouwde met de dochter van koning James I, Elizabeth Stuart. Het waargenomen occulte belang van hun huwelijk werd verankerd in een Rozenkruiser genaamd *The Chymical Wedding of Christian Rosenkreutz*, gepubliceerd in 1616, en de tijd rond de verwachting van de Grote Conjunctie van Saturnus en Jupiter die naar verwachting in 1623 zou verschijnen.

Frans I van Frankrijk (1494 - 1547), afstammeling van het Huis Savoye en ridder in de Orde van de Kousenband en de Orde van het Gulden Vlies.

Guillaume Postel kwam onder de aandacht van Frans I, en vooral van zijn zus Marguerite van Navarra, ook een belangrijke sponsor van de Franse Renaissance, en auteur van het erotische Miroir de l'âme pécheresse "Spiegel van de zondige ziel", later in het Engels vertaald door de elfjarige en toekomstige koningin Elizabeth van Engeland. Postel werd voorgesteld aan Marguerite en aan het Franse hof door de beroemde Byzantijnse geleerde John Lascaris (1445 – 1535) die als kind in 1453 aan de val van Constantinopel was ontsnapt. Toen hij nog vrij jong was, kwam hij naar Venetië, waar Bessarion (1403 – 1472), de titulaire Latijnse patriarch van Constantinopel, zijn beschermheer werd en hem stuurde om Latijn te leren aan de Universiteit van Padua. Voordat hij kardinaal werd, werd Bessarion opgeleid door Gemistus Pletho, die Cosimo de Medici had geïnspireerd om de Platonische Academie in Florence op te zetten onder leiding van Marsilio Ficino, wiens interesse in hermeticisme hielp bij het lanceren van de Renaissance. Zoals geopenbaard in de Nomoi of het Boek der Wetten, dat hij alleen onder goede vrienden verspreidde, verwierp Pletho het christendom ten gunste van een terugkeer naar de aanbidding van de heidense goden van het oude Griekenland, vermengd met wijsheid gebaseerd op Zoroaster en de Wijzen.

Guillaume Postel (1510 - 1581).

Pletho onderwees Bessarion Neoplatonische filosofie, die hem zijn hele leven bij bleef, zelfs als kardinaal. Onder Pletho ging Bessarion "door het curriculum van de liberale kunsten met inbegrip van de studie van astronomie en geografie" die zou hebben gerelateerd "filosofie aan natuurkunde kosmologie en astrologie" en Pletho's "wiskunde zou pythagoreïsche getalmystiek, Plato's kosmologische meetkunde en de neoplatonische rekenkunde omvatten die de materiële wereld verbond met de wereld van Plato's Vormen. Mogelijk omvatte het ook astrologie" Het was dankzij Bessarion dat de Bibliotheca, een belangrijk compendium van de Griekse mythologie, tot op heden heeft overleefd. Plethon's eigen samenvatting van de Nómoi overleefde ook, onder manuscripten van Bessarion, getiteld Samenvatting van de Doctrines van Zoroaster en Plato.

Bessarion, die aan het Medici-hof diende, ging in 1489-1492 terug naar het Oosten als bibliothecaris van Lorenzo de Medici op zoek naar oosterse en Griekse manuscripten. Na de dood van Bessarion verwelkomde Lorenzo Lascaris in Florence, waar hij lezingen gaf over Griekse anthologie. Lorenzo stuurde Lascaris twee keer naar Griekenland op zoek naar manuscripten. Toen hij in 1492 voor de tweede keer terugkwam, bracht hij ongeveer tweehonderd van de berg Athos terug. Na Lorenzo's dood trad Lascaris in dienst van het Koninkrijk Frankrijk en was ambassadeur in Venetië van 1503 tot 1508, waarna hij lid werd van de Nieuwe Academie van Aldus Manutius (1449/1452 – 1515), een vriend van Pico della Mirandola. Manutius was de oprichter van Aldine Press, dat de beroemde Aldine edities Plato, Aristoteles en andere Griekse en Latijnse klassiekers uitgaf. De eerste editie van Plato's werken was opgedragen aan paus Leo X. Erasmus zocht Manutius op om zijn vertalingen van Iphigenia in Auliste publiceren. Lascaris assisteerde Lodewijk XII bij de vorming van de bibliotheek van Blois, en toen Frans I het naar Fontainebleau liet verwijderen, waren hij en Guillaume Budé (1467 – 1540) verantwoordelijk voor de organisatie ervan.

Het was Lascaris die Postel onder de aandacht bracht van zijn student Jean de la Foret die in 1536 als ambassadeur van Frans I naar het Ottomaanse hof van Suleiman de Magnifieke (1494 – 1566) werd gestuurd en die Postels gezelschap verwelkomde vanwege zijn kennis van oosterse talen. Terwijl La Faret's missie was om een alliantie met de Turken te sluiten in de lopende conflicten die woedden tussen Frans I en de Heilige Roomse Keizer Karel V, was het de taak van Postel om oosterse manuscripten te verzamelen om de bibliotheek al Fontaine Bleau te verrijken. In februari 1536 verkreeg de la Forêt de ondertekening van een handelsverdrag genaamd Capitulaties, dat tot de negentiende eeuw de basis was voor de Franse invloed in het Ottomaanse Rijk en de Levant.

Toen het verdrag eenmaal was gesloten, viel Frans I Italië binnen tegen keizer Karel V, waarmee de Italiaanse oorlog van 1536-1538 begon.

Frankrijk werd het eerste land in Europa dat formele betrekkingen aanrichtte met het Ottomaanse Rijk en onder leiding van Guillaume Postel in het Collège de France instructie in de Arabische taal opzette. Postel wordt verondersteld om de jaren 1548 tot 1551 op een reis aan het Oosten te hebben doorgebracht, reizend aan het Heilige Land - tijdens de periode toen Isaac Luria nog een jonge mens was die in Jeruzalem leeft - en Syrië om manuscripten te verzamelen. Postels reis werd gesponsord door Daniel Bomberg (ca. 1483 - ca. 1549), de beroemde drukker van Hebreeuwse boeken die rabbijnen, geleerden en afvalligen in dienst had in zijn uitgeverij in Venetië. Daniel raakte bevriend met Felix Pratensis (Felice da Prato), een Augustijner broeder die zich had bekeerd van het Jodendom, die Bomberg aanmoedigde hebreeuwse boeken te drukken. Waarschijnlijk is Bomberg's meest indrukwekkende verwezenlijking zijn publicatie van de eerste gedrukte uitgave van volledige Babylonische Talmoed, met de tekst Talmoed in het midden van de pagina en de commentaren van Rashi en Tosfot die het omringen. Gepubliceerd met goedkeuring van de Medici Paus, Leo X met bewerking werd gecontroleerd door Pratensis, deze editie werd het standaardformaat, dat alle latere edities hebben gevolgd. Rashi's commentaar is sindsdien opgenomen in elke editie van de Talmoed.

John Lascaris (1445 - 1535).

Na zijn reis naar het Heilige Land werd Postel benoemd tot hoogleraar wiskunde en oosterse talen aan het Collège Royal door keizer Ferdinand I, kleinzoon van Ferdinand en Isabella van Spanje. Na enkele jaren nam Postel echter ontslag als hoogleraar en reisde door heel Midden-Europa, waaronder Oostenrijk en Italië, en keerde na elke reis terug naar Frankrijk, vaak via Venetië. Door zijn inspanningen bracht hij veel Griekse, Hebreeuwse en Arabische teksten in het Europese intellectuele discours in de late renaissance en vroegmoderne periode. Onder hen waren Euclides Elementen, Astronomische werken van al-Tusi en andere Arabische astronomen, en Latijnse vertalingen van de Zohar, de Sefer Yetzirah, en de Sefer ha-Bahir, nog voordat ze in het origineel waren gedrukt, en vergezelden zijn vertalingen met een lange theosofische uiteenzetting van zijn eigen opvattingen.

Postels missie was de harmonisatie van het joodse, christelijke en islamitische denken, dat uiteindelijk één universele religie zou creëren onder één universele Franse monarchie. Postel onderschreef een geloof dat het Christendom aan zijn oorsprong in de wet van het Mozaïek moet terugkeren. Professor Kuntz, de biograaf van Postel, zegt: "Postel spreekt voortdurend over de Joodsheid van alle mensen. Hij spreekt over christen Joden, in plaats van joodse christenen, en het onderscheid is aanzienlijk." Na Hebreeuws en Aramees te hebben bestudeerd, werd Postel uiteindelijk een daadwerkelijke bekeerling tot judaïsme, hoewel hij een "Christelijke Jood" bleef.

Terwijl hij in 1547 aan zijn vertalingen van de Zohar en de Bahir in Venetië werkte, werd Postel de biechtvader van "Moeder" Joanna, een oudere vrouw die bekende goddelijke visioenen te hebben ervaren. Postel herkende haar als de goddelijke Shekhinah en noemde haar 'mater Mundi' en de 'Oude Avond'. Postel werd geïnspireerd om te geloven dat zij een profeet was, dat hij haar geestelijke zoon was, en dat hij voorbestemd was om de unifier van de godsdiensten van de wereld te zijn. Joana stierf in 1549, en Postel beschreef hoe ze twee jaar later, op eerste kerstdag, weer aan hem verscheen en aankondigde dat ze zijn lichaam zou bezitten: "Ik zal je twee prachtige geschenken in onze kleding sturen, en je zult onze eerstgeborene zijn, die de waarheid van onze mysteries zal begrijpen door Intellect en Rede." In 1564, werd Postel gevangengenomen in Parijs op grond van kier achtigheid en waanzin. Zijn voortdurende verbondenheid met de Orde van Sint-Jan van Jeruzalem en zijn diensten aan de huizen van Habsburg, Medici en Navarra hebben hem waarschijnlijk gespaard van zwaardere straffen.

In 1531 werd Nostradamus door de Italiaanse geleerde en arts Julius Caesar Scaliger (1484 – 1558) uitgenodigd om naar Agen te komen. George Buchanan, hoofdleraar van de jonge koning James, vormde een duurzame vriendschap met Scaliger en op latere leeftijd won hij de bewondering van zijn zoon Joseph Scaliger (1540 - 1609). Julius is vooral bekend om zijn *Exotericarum* (1557), dat invloed had op Francis Bacon, Gottfried Wilhelm Leibniz en Johannes Kepler. Zijn zoon Joseph staat bekend om het uitbreiden van het begrip klassieke geschiedenis uit de Griekse en oude Romeinse geschiedenis met perzische, Babylonische, Joodse en oude Egyptische geschiedenis. In 1591 nam Joseph een positie in aan de Universiteit van Leiden en maakte gebruik van de pers van Christophe Plantin (1568 - 1571), een invloedrijke Franse renaissance humanist en boekdrukker en uitgever die in Antwerpen woont en werkt. Terwijl Plantin vele ketterse werken publiceerde, met inbegrip van Kabbalistic verhandelingen, werd hij ook beschermd door een netwerk van rijke Marranos en Calvinists. Plantin publiceerde werken door De Familie van Liefde, een internationaal geheim genootschap dat Protestanten, Katholieken, en Marranos omvatte, en die sterke Belangen Lullist handhaafde. Vele historici hebben betoogd dat De Pers van Plantin gewerkt als voorzijde voor een soort "pre-Vrijmetselarij." Plantin benoemde de pers "Gouden Kompassen," en zijn publicaties kenmerkten het motto *Labore e Constantia*, vertegenwoordigd door een kompas. Plantin werken werden gelezen in Schotland en werden gevonden in de bibliotheken van de Stuart vorsten en hovelingen.

Apparaat van Plantin Press (1599).

Ook guillaume Postel werd geassocieerd met Plantin Press. Tijdens zijn studie aan het Collège Sainte Barbe maakte Postel kennis met Ignatius van Loyola en had hij een levenslange band met de jezuïeten. Guy Lefèvre de La Boderie (1541 – 1598) vertaalde Giorgi's De Harmonia Mundi in het Frans. Guy was een van de drie broers La Boderie, allemaal Hebreeuwse geleerden en betrokken bij de intense Hebreeuwse studies die vervolgens in Frankrijk werden uitgevoerd. Een verhandeling van Guy's broer Nicolas benadrukt het belang van Giorgi's werk voor het begrijpen van de Schriften. Er is gezegd dat Paus Clemens VIII de La Boderie in zijn laatste dagen kardinaal wilde maken, maar dat hij weigerde. Dee ontmoette ook Postel toen hij Parijs begin 1551 bezocht.

Boderie nam deel aan de publicatie van Plantins belangrijkste werk, de Biblia Regia (Koningsbijbel), ook wel bekend als de Plantin Polyglot Bijbel. Plantin was aangemoedigd door koning Filips II van Spanje, grootmeester van de Orde van Santiago, die hem de geleerde Benito Arias Montano stuurde om het redacteurschap te leiden. Boderie hielp bij de ontwikkeling van de Hebreeuwse en Syrische karakters en leverde zijn Latijnse vertaling van het Syrisch Nieuwe Testament in het Syrisch, die hij had geproduceerd uit een manuscript dat Postel in 1550 uit het Midden-Oosten had teruggebracht. Voor het drukken van de Hebreeuwse tekst, gebruikte Plantin onder andere het Hebreeuwse type van Daniel Bomberg, dat hij van zijn vrienden, de twee achterneefjes van Bomberg had ontvangen. De rol van Postel in de publicatie van de Bijbel werd geheim gehouden wegens zijn reputatie als revolutionaire Kabbalist.

Plantin publiceerde ook Buchanan's Judaized drama of Jephtes and his paraphrases of the Hebrew psalms in 1566. In "Brits Israël en Romeins Groot-Brittannië" betoogt Arthur H. Williamson dat Buchanan werd beïnvloed door zijn Parijse contacten met Iberische Marranos. Zoals Williamson opmerkte, ervoer Buchanan een "aanzienlijk crypto Joodse" omgeving, die publiekelijk verscheen als "foutloos katholiek" maar privé "werd geïnformeerd door elementen van joodse religie en identiteit." Toen Buchanan de koning aanspoorde om "het paschal lam" te eten, beschuldigden critici dat hij wilde dat James "een Jood zou worden en zou leven zoals Joden dat doen."

Joseph Scaliger bracht een invloedrijk bezoek aan Schotland, waarin hij de belangen in het Joods leren van Buchanan en andere hovelingen versterkte. Scaliger werd geïnspireerd door zijn ontmoeting met Postel om Hebreeuws te leren en besprak mystieke onderwerpen met verschillende rabbijnen. Scaliger beschouwde Postel als de meest geleerde man in Europa.

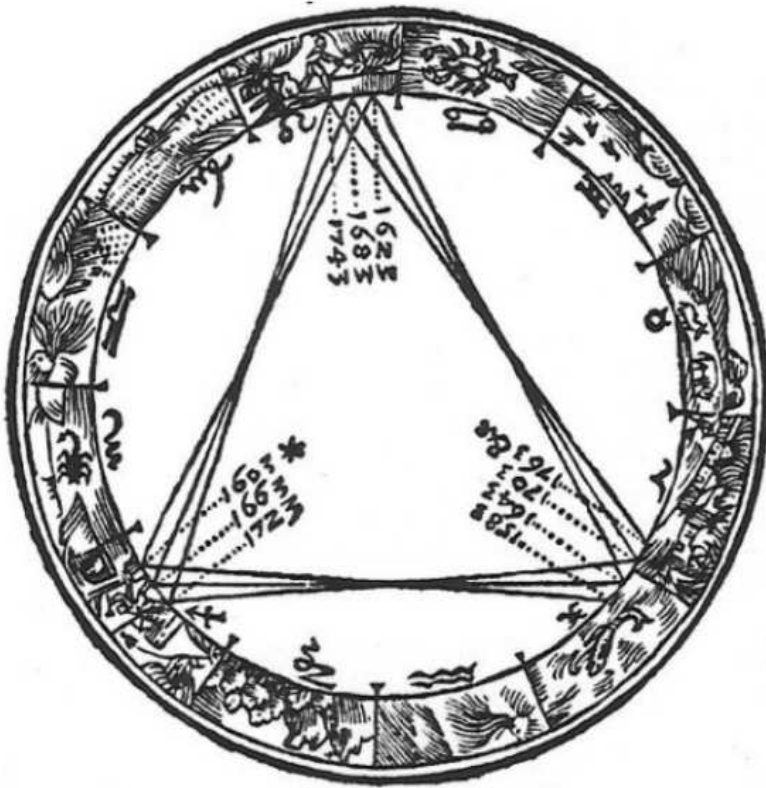
Scaliger was een klassieke geleerde en filoloog, die door veel van zijn tijd wordt beschouwd als de meest geleerde man in Europa. Scaliger's verdere studies van oude Joodse mystieke broederschappen en masonic gilden, verklaart Schuchard, zou een significante invloed op James VI hebben toen hij de heropleving van royalistisch metselwerk ondernam.

De basis van Paracelsus' profetie was een astronomische berekening die aangaf dat er in 1603-4 een Grote Conjunctie van Saturnus, Jupiter en Mars zou zijn in het teken van Boogschutter. In de rabbijnse en kabbalistische traditie wordt gezegd dat een dergelijke conjunctie duidt op een verschijning van een soort messias. De conjuncties tussen Saturnus en Jupiter waren van belangrijk belang voor de esoterische volgelingen van de Arabische astrologie, die door Ram ram in Monasvan John Dee worden gesymeerd.

Veel astrologen, merkte Pico della Mirandola op in zijn kritiek op de astrologie, geloofden dat er nooit iets opmerkelijks gebeurde in menselijke zaken zonder te worden voorafgegaan door een belangrijke planetaire conjunctie. De theorie van conjuncties bereikte het Westen door het werk van Arabische astrologen, in het bijzonder Abu Ma'shar De magnis, die, dicht na de expositie van zijn meester al Kindi, een theorie van conjuncties uiteenzet die de christelijke astrologie eeuwen later diepgaand beïnvloedde. Abu Ma'shar betoogde dat een grote profeet die Mohammed zou vervangen zou verschijnen wanneer de conjunctie in Schorpioen bijeenkomt, zoals in 1484. Eugenio Garin verklaart, "In werkelijkheid is de Latijnse versie van Picatrix zo onmisbaar zoals Corpus Hermeticum of het geschrift van Albumasar voor het begrijpen van een opvallend deel van de productie van de Renaissance, met inbegrip van de figuratieve kunsten." Onder degenen die de theorie van Albumasar bespraken was Roger Bacon, die in de kwestie van conjuncties in de wiskundige sectie van zijn Majusging.

Astrologen erkenden dat conjuncties van de superieure planeten Saturnus en Jupiter ongeveer om de twintig jaar plaatsvonden in een cyclus, waaraan ze verschillende mate van betekenis toeschreven aan groot, groter en grootst. Deze cyclus hing af van de vier driehoeken of drievouden, waarin de tekens van de dierenriem waren verdeeld. Een trigon vertegenwoordigt een verzameling van drie tekens, elk 120° ver van de andere, en vormt zo een gelijkzijdige driehoek, elk overeenkomend met een van de vier elementen. Een grote conjunctie vond om de twintig jaar plaats toen de twee planeten zich verenigden in een nieuw teken binnen een bepaalde drievoud. Een grotere conjunctie, die elke 200 of 240 jaar terugkwam, deed zich voor toen ze naar een nieuwe drievoud verhuisden.

Een grootste conjunctie kwam aan het einde van de volledige cyclus van alle vier de drievouden na 800 of 960 jaar.

Johannes Keplers trigon, een diagram van grote voegwoorden uit het boek "De Stella Nova" (1606).

Astrologen waren het erover eens dat er zes "grootste" conjuncties waren geweest sinds de schepping: tijdens het leven van de profeet Henoeh; De zondvloed van Noach; Mozes' ontvangst van de Tien Geboden; tijdens de verspreiding van de Tien Stammen van Israël; de geboorte van Christus; en de zesde die samenviel met het bewind van Karel de Grote. Weenigen betwijfelden dat de volgende "grootste conjunctie" die in 1583 zou plaatsvinden de voorbode monumentale gebeurtenis zou zijn. Brahe suggereerde dat de potentiële effecten van de binnenkomst van Jupiter en Saturnus in de vurige trigon zouden worden vergroot door een supernova die hij in Cassiopeia in 1572 waarnam. De Boheemse astroloog Cyprian Leowitz (1514 – 1574) besprak de betekenis van de conjunctie in zijn *De coniunctionibus magnis insignioribus superiorum planetarum* (1564).

Leowitz was er zeker van dat de aanstaande conjunctie "ongetwijfeld de wederkomst van de zoon van God en de mens in de majesteit van zijn heerlijkheid.' Leowitz' voorspellingen werden in 1564 bestudeerd door Dee, die in 1562 een nu verloren millenarian grafiek had gepresenteerd, Cabbalisticae Haebrerorum compendiosa Tabella.

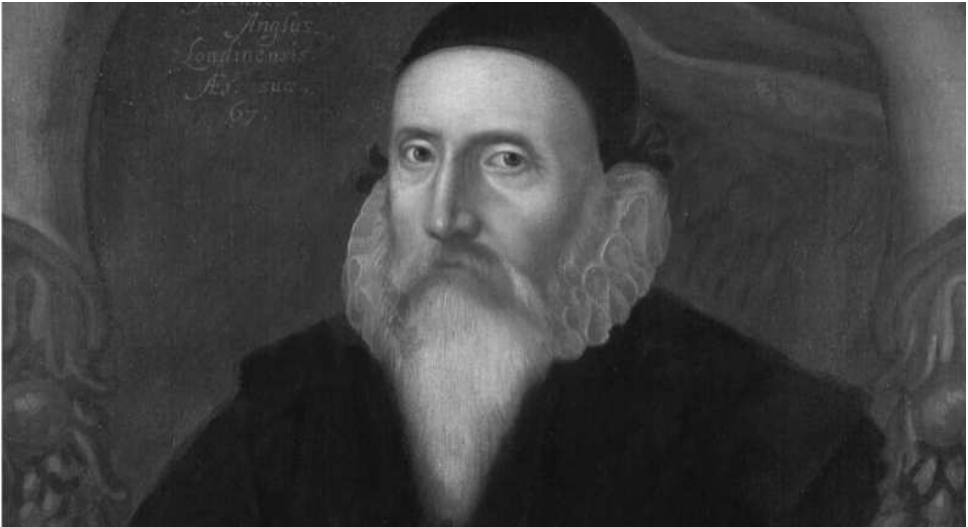
Johannes Kepler (1571 – 1630)

Tycho Brahe (1546 - 1601)

Postel schreef over de nieuwe ster die in 1572 verscheen, een supernova die een kruis vormde met de sterren in Cassiopeia, een kruis dat daar helder scheen en meer dan zestien opeenvolgende maanden voor iedereen zichtbaar bleef. De supernova wordt vaak "Tycho's supernova" genoemd, vanwege Brahe's uitgebreide werk *De nova et nullius aevi memoria prius visa stella* "Concerning the Star, new and never before seen in the life or memory of anyone", gepubliceerd in 1573 met herdrukken onder toezicht van Kepler in 1602 en 1610. Hoewel Tycho waarschijnlijk de meest nauwkeurige waarnemer van het fenomeen was, waren zijn Europese collega's, zoals Wolfgang Schuler, Thomas Digges, John Dee, Francesco Maurolico, Jerónimo Muñoz, Tadeáš Hájek of Bartholomäus Reisacher, bijna net zo nauwkeurig. In Engeland riep koningin Elizabeth de wiskundige en astroloog Thomas Allen op om "zijn advies te krijgen over de nieuwe ster die verscheen in de Cassiopeia waaraan hij zijn oordeel zeer geleerd gaf", zoals de antiquair John Aubrey een eeuw later in zijn memoranda opnam. Thomas Allen, één van de grote verzamelaars van de zeventiende eeuw, kwam in bezit van minstens twaalf Manuscripten die en kan Edward Kelly in dienst hebben genomen alvorens hij de dienst van Dee inging. Allen bezat een zestiende-eeuws manuscript dat beschreef hoe eenvoudige geesten aan te roepen en te binden.

Terwijl hij Leowitz las, voltooide Dee zijn kabbala-geïnspireerde *Monas hiërographica* (1564). Dee schreef Trithemius uitdrukkelijk toe, na een toevallige ontdekking van een manuscript exemplaar van de *Steganographia* tijdens een diplomatieke opdracht aan Antwerpen in 1563, met het stimuleren van de compositie van zijn *Monade*. Susana Åkerman heeft aangetoond dat het werk van Trithemius een schema betrof dat voortkomt uit de opmerkingen over de grote conjuncties van Abu Ma'shar. Dee's studie van aantal was verwant aan astrologie en alchemie, en in zijn *Monas* rapporteerde hij dat hij een formule voor een gecombineerde Kabbalist, alchemistische, en wiskundige wetenschap had ontdekt die zijn bezitter in staat zou stellen om de schaal van het zijn van de laagste naar de hoogste sferen op en neer te bewegen. De *Monas hiërographica* is een inleiding van de mysteries van een symbool dat hij uitvond, de *Monade*, wiens betekenis hij uitlegde als het vertegenwoordigen van de maan, de zon, de elementen en het vuur.

John Dee (1527 – 1609).

Volgens Dee, "hebben de zeer oude wijzen en Wijzen ons vijf hiërogliefentekens van de planeten overgedragen, die allemaal zijn samengesteld uit de tekens die worden gebruikt voor de Maan en de Zon, samen met het teken van de Elementen en het hiërogliefen teken van Ram, de Ram." *Monas* is samengesteld uit het symbool voor kwik. Door een punt in het midden van de cirkel te plaatsen, wordt het een samenstelling van het symbool voor de zon, bekroond door een halve cirkel voor de maan, die figuur van de hoorns vormt. Ze worden ondersteund door een kruis, van vier punten die de vier elementen vertegenwoordigen en de armen en het lichaam vormen.

Voor voeten voegt Dee het symbool van Ram toe, dat de Vurige Trigon vertegenwoordigt. Daarom vertegenwoordigt Dee's Monad de conjunctie van Jupiter en Saturnus in het teken van Ram in 1583. Zoals Åkerman concludeert: "Dee's invloed op de Rozenkruisers lijkt dus diepgaand, omdat zijn teken een compacte uitvinding was, een nieuwe picturale manier om de rol van alchemie (mercurius, sol en luna) in het nieuwe tijdperk van de vurige trigon te benadrukken."

John Dee's Monas Hieroglyphica en zijn symbool worden genoemd en besproken of bekritiseerd in tal van auteurs die banden hebben met de Rosicrucian beweging, waaronder Johann Valentin Andreae, Petrus Bongus, Gerard Dorn, Andreas Libavius, Heinrich Khunrath en Athanasius Kircher. Confessio Fraternitatis werd oorspronkelijk gepubliceerd met een geïllustreerd commentaar op Monas Hieroglyphuavan Dee, genoemd Secretions Philosophia Consideratio brevis a Phillippo a Gabella. Overal, zoals Yates opmerkt, wordt Dee's Monas symbool consequent een "Stella hiërographica" genoemd, verwijzend naar de vrouw met een ster in haar hand afgedrukt op de laatste pagina van de eerste editie van Dee's Monas.

De Vurige Trigon is het patroon van doorgang van de planeten in de dierenriemtekens van Ram in 1583, Boogschutter in 1603/4, het jaar van de heropening van het graf van Christian Rosenkreutz, en dat van Leo in 1623, het jaar van de Rozenkruiser Furore. Rosenkreutz zou een pelgrimstocht naar Jeruzalem hebben ondernomen, gestudeerd bij de wijzen van Damcar in Arabië, van wie hij de oude esoterische kennis leerde, waaronder de studie van natuurkunde, wiskunde, magie en kabbala. Damcar was Damar in Jemen. Leo Africanus had de stad beschreven als gelegen aan de oostelijke oever van de Rode Zee en vertelde hoe de Sabeanen daar hun planetaire cultus in vrede konden nastreven. Leden van de Sabean sekte waren actief in Damar ten tijde van Christian Rosenkreutz. De Sabeanen van Damar in Arabië Felix waren zogenaamd volgelingen van de koningin van Sheba van Ethiopië. De Sabiërs hadden zich geïdentificeerd met deze Sabiërs, om te kwalificeren als beschermde "Mensen van het Boek" in de islamitische wet om aan vervolging te ontsnappen. Hoewel de relatie van de Sabiërs met de Sabiërs van Jemen onduidelijk is, is het bekend dat de Sabiërs de zon, de maan en Venus aanbaden. In de zeventiende eeuw werd geloofd dat Sabians identiek met de Mandaean Hebreeuwse Christenen van St. John waren, beide sekten die takken in het gebied van Bagdad hebben. Volgens Confessio, verwijzend naar Damcar, "want er regeren slechts wijze en begripvolle mensen, die door de toestemming van de koning nastreven om bepaalde wetten te maken; volgens welk voorbeeld ook de regering in Europa zal worden ingesteld."

Rosencreutz keerde terug door Egypte en Fes en Spanje, en bij zijn terugkeer naar Europa, om een geheim "Huis van de Heilige Geest" te hebben gevestigd, gemodelleerd naar het Ismaili "Huis van Wijsheid" in Caïro. Honderdtwintig jaar na de begrafenis van Rosenkreutz, vertelt de tekst, werd zijn kluis ontdekt door één van de broeders, die zij als signaal voor hen namen om zich te verklaren en het geleerde van Europa uit te nodigen om zich aan te sluiten. Zoals Christopher McIntosh uitlegde, komt het beeld van de kluis voor in een boek genaamd het Doel van de Wijze, dat werd verspreid onder de Broeders van Oprechtheid, die actief zouden zijn geweest rond de tijd dat Christian Rosenkreutz zijn reis naar die regio zou hebben gemaakt.

Johann Valentin Andreae (1586 – 1654), de auteur van de Chymical Wedding, was ook naar verluidt de auteur van de Fama. Andreae behoorde tot de Tübingen-kring, die volgens sommige geleerden de grondleggers waren van alle Rosicruciaanse manifesten. De Tübingen kring, die uit twaalf leden bestond, werd opgericht door Tobias Hess (1568 – 1614), een advocaat met kennis van paracelsiaanse geneeskunde, alchemie en de Bijbel.

Volgens Christopher McIntosh:

De Tübingen cirkel waaruit de manifesten voortkwamen, bestond uit mannen die de gouden eeuw van Joachim van Fiore wensten en anticipeerden. Ze zagen deze gouden eeuw aanvankelijk op Duitse bodem en onder de vlag van het protestantisme, maar als een nieuw en nieuw leven ingeblazen protestantisme. Ze geloofden ook dat de mannen die het nieuwe tijdperk zouden voorbereiden mannen van het leren zouden zijn, verlicht door het verborgen licht van hermetische wijsheid, maar niet misleid door valse alchemisten en andere bedriegers.

Katharina Kepler, moeder van Johannes Kepler die van hekserij wordt beschuldigd.

Andere leden waren Christoph Besold (1577 – 1638), die de Biecht beïnvloedde, en een goede vriend van Andreae. Besold, die negen talen kende, waaronder Arabisch en Hebreeuws, en kabbalist en mysticus was. Besold studeerde jurisprudentie en was begin jaren 1590 een goede vriend van Kepler, die samen studenten waren van de Universiteit van Tübingen. Toen Keplers moeder Katharina Kepler in 1615 van hekserij werd beschuldigd, was Besold een van de juristen die zich met de zaak bezighield, die na zes jaar werd geseponneerd. Sommige historici hebben gespeculeerd dat Kepler zelfs aan de geruchten zou kunnen hebben bijgedragen toen hij een allegorie schreef genoemd Somnium "De Droom". Het werk beschreef een reis naar de maan en speculatie over hoe astronomie zou zijn als het op een andere planeet zou worden beoefend. De personages omvatten een fictieve wijze vrouw genaamd Fiolxhilde die magische charmes verkoopt en communes met een demon op de maan, die sterk leek op Katharina.

Besold kende ook het werk van Guillaume Postel en paracelsian astronoom Helisaeus Roeslin (1545 – 1616) en. In 1578 gebruikte Roeslin openlijk Postels millenarische schema om de betekenis van de nieuwe ster te interpreteren en het was via Roeslin dat de Wurtemberg profeet Simon Studion van Postel hoorde. Net als Postel voor hem verbindt Roeslin de nieuwe ster met veranderingen in de macrokosmos en met historische gebeurtenissen onder de Ismaili-moslams, die net als protestanten wachten op Apocalyptische vervulling. Roeslin, een vriend en rivaal van Kepler, registreerde Postel's observaties over de supernova van 1572 en nam Postels millenarische schema over op de "tijd, tijden en een halve tijd" in de bijbel van Daniël 12:7.

In december 1603 zou er een Grote Conjunctie in Boogschutter zijn, een van de punten van de Vurige Trigon. In de herfst van 1604 was de conjunctie nog steeds in de Vurige Trigon, en niet ver uit elkaar zou Mars komen en samengaan met Saturnus, waardoor de hoekpunten van een vurige driehoek in de Vurige Trigon werden gevormd, waardoor grote dingen werden voorgezuurd. Sommige sterrenkijkers, meldde Kepler, keken toe "om te zien of er een komeet zou zijn, zoals uitdrukkelijk was voorspeld door de astrologie van de Arabieren." Op 9 oktober 1603 maakten Keplers collega-astronomen Wilhelm Fabry, Michael Maestlin en Helisaeus Roeslin waarnemingen van een supernova die bekend kwam te staan als Keplers Ster. Kepler werkte destijds aan het keizerlijke hof in Praag voor keizer Rudolf II. Deze ster verscheen in het sterrenbeeld Ophiuchus, de Griekse (Ophioukhos) "slangendrager", gewoonlijk voorgesteld als een man die de slang grijpt die wordt vertegenwoordigd door het sterrenbeeld Serpens.

In de Griekse mythologie vertegenwoordigt Serpens een slang die wordt vastgehouden door de genezer Asclepius. Kepler publiceerde een boek over de supernova in 1606, getiteld de Nova Stella in Pede Serpentarii. Kepler identificeerde de ster met de Ster van Bethlehem, die de Wijzen naar de kribbe van Jezus leidde. Volgens Kepler:

De Wijzen waren van Chaldea, waar astrologie werd geboren, waarvan dit een dictum is: Grote conjuncties van planeten in kardinale punten, vooral in de equinoctiale punten van Ram en Weegschaal, betekenen een universele verandering van zaken; en een cometary begin verschijnen op hetzelfde moment vertelt over de opkomst van een koning.

Dat de nieuwe ster Elia de profeet aankondigde, zou een dominante culturele factor worden voor de Rozenkruisers. Zoals Åkerman verklaarde, wijst al het bewijsmateriaal erop dat het een komeet in de dwarsvormige Zwaan (Cygno) in 1602 en supernova in Serpentario in 1603/04 was die de Rosicrucian beweging in Tübingen veroorzaakte. Zoals geopenbaard door het Roman onderzoek naar de kweeserij van Campanella, had hij de profetische betekenis van de grote conjuncties benadrukt en geloofde dat "de dood van de wereld" door de nieuwe ster in de Zwaan werd betekenen.

Aldus verklaarde Confessio:

Zoals wij nu gewillig belijden, zullen vele voornaamste mannen door hun geschriften een grote aanvulling zijn op deze Reformatie die zal komen; de Here God heeft reeds voor bepaalde boodschappers gezonden, die zijn wil zouden moeten getuigen, tot verstand, enkele nieuwe sterren, die verschijnen en worden gezien in het firmament in Serpentario en Cygno, die betekenen en zich aan iedereen bekend maken, dat zij krachtige Signacula van grote gewichtige zaken zijn.

De Fama, zo lijkt het, zoals Susana Akerman verklaart, werd waarschijnlijk alleen begrepen door lezers die goed op de hoogte waren van de Arabische astrologie. Zoals Akerman opmerkt, werd Rosencreutz geboren in 1378 en leefde 106 jaar. In de Fama wordt ons verteld over de herontdekking van zijn graf, zoals Rosencreutz had voorspeld, 120 jaar na zijn dood in 1484, in 1604, het jaar van de nieuwe ster zoals gerelateerd in de Confessio. Lezers zouden zich vermoedelijk bewust zijn van het feit dat de geboorte van Rosencreutz samenviel met het einde van het Grote Pauselijke Schisma in 1378, terwijl zijn dood in overeenstemming was met de geboorte van Maarten Luther in 1484, een jaar waarin een conjunctie tussen de planeten Saturnus, Jupiter en Mars verscheen in het sterrenbeeld Schorpioen.

Andreae gaf toe, dat guillaume Postel een van de bronnen voor zijn bronnen voor de Rozenkruiser was. Zoals Marion Leathers Kuntz heeft opgemerkt, was het Postel die een Latijns equivalent van het woord rhodostauroticon "Rorispergius" gebruikte, voor een roze dauw die beloofde te worden afgegeven of verspreid onder de behoeftige. De verwijzing is afgeleid van, de Rore caeli et pinguedine terrae, of "God geef u de dauw van de hemel en de vetheid van de aarde," naar Isaac's zegen van Jakob in Genesis 27:28. De Zohar, verwijzend naar hetzelfde vers, zegt: "De roze dauw gedestilleerd uit de hersenen van de Ouden der Dagen van zijn voorhoofd, van zijn haar en van zijn prachtige baard." De uitdrukking wordt gevonden op de titelpagina van Monas hiërographica van Dee, waar hij het met de aansporing uiteenzet: "Laat het water boven de hemel vallen en de aarde zal zijn vrucht geven."

De dauwsymboliek, volgens Akerman, "wordt begrepen als een erotische psycho seksuele aanwezigheid als het super celestial waterige vuur binnenstroomt." Volgens Zohar, de dauwkwesties uit de hemel, die door sephirah Yesod worden gesymboliseerd, die met de genitaliën van Adam Kadmon wordt geassocieerd. Zoals opgemerkt door Daniel Matt, "Vertegenwoordigt de dauw die door Yesod van het goddelijke hoofd aan Shekhinah wordt overgebracht ook sperma, dat volgens één oude theorie uit de hersenen voortkomt." Volgens een Middeleeuwse theorie die aan Pythagoras wordt toegeschreven en door Alcmaeon van Croton wordt onderwezen, komt het sperma uit de hersenen voort. Volgens Zohar, is de hemel, "de lente van de put, de rivier die van Eden uitgeeft," die de "kristallijne dauw" trekt en "geleidt, het in een stroom van liefde en wens, om de ingang van sabbat met vreugde te verzadigen." In Pirqide Rabbi Eli'ezer 34: Rabbijn Yehudah zei: "In de komende tijd zal de gezegende Heilige een dauw van opwekking neerhalen en de doden doen herleven, zoals gezegd wordt: Uw doden zullen leven mijn lijken zullen ontstaan. Wakker worden en schreeuwen om vreugde, tot bewoners in het stof! Voor uw due is een dauw van lichten ad de aarde zal geesten van de doden baren (Jesaja 26:19) " Rabbi Tanhum zei: "Van waar daalt het af? Van het hoofd van de gezegende Heilige. In de komende tijd zal Hij het haar van Zijn hoofd schudden en de dauw van heropleving afschudden, de doden doen herleven, zoals gezegd: Ik sliep, maar mijn hart was wakker. Want mijn hoofd is doordrenkt met dauw (Hooglied 5: 2)."

De Deense alchemist Olaus Borrichius schrijft dat hij van alchemisten in Engeland heeft geleerd dat F.R.C. niet verwijst naar de fratres Roseae Crucis, maar eerder Fratres roris cocti, "broeders van gekookte dauw." Bovendien is hun teken F.R.+ , waarbij + LVX ("LUX", Latijn voor "Licht") betekent dat ze werden verlicht door een speciaal licht of dat ze licht of lucht in hun werk gebruiken. De Kabbalistische methode om het anagram LVX af te leiden van het kruis uitgelegd in de zestiende stelling van Dee's Monas. Borrichius legt uit: Uit de mond van sommige Fr: R: C: Dauw (ros) is in de natuur het krachtigste oplosmiddel van de zon. Het is niet bijtend, maar het licht ervan moet dicht en lichamelijk worden gemaakt, door kunstig te worden gekookt in een goede vaas voor een geschikte tijd, het is echt het menstruum van de rode draak, d.w.z. van de zon, d.w.z. de ware filosofische materie, waardoor F.R.C. zal worden begrepen als Fratres roris cocti. In Genesis was Jakobs zegen dus maar dit: De rore caeli et pinguedine terrae det tibi Deus.

Dat rosa mel apibus "de roos voorziet de bijen van honing"
uit Summum Bonum van Robert Fludd (1629).

Adam Haselmayer (1560 - ca. 1630), de eerste commentator van de Rosicrucian Manifestoes, was een goede vriend van de Paracelsian Karl Widemann, secretaris van de Engelse alchemist Edward Kelley, aan het hof van keizer Rudolf II. Haselmayer was vertaler van één van de alchemistische tractaten van Edward Kelley op de eerste pagina van zijn manuscripten *Philosophia Sagax* (1613) en *Novum lumen physicochemicum* (1616), Plaatst Haselmayer *Monad van Dee* bekroond door een ster, Geestelijke "astrum" van Paracelsus. De ster kan worden genomen om de kleine nova van 1604 aan te duiden, die zich net boven de grote conjunctie van Saturnus en Jupiter in Boogschutter afspeelt. Na roeslins dood in 1616 fuseerden zijn ongepubliceerde astrologie, theologie en kabbalistisch werk tot Widemanns handschriftencollectie.

Hoewel de vroegst bekende gedrukte editie van het eerste Rosicrucian manifest, de *Fama Fraternitatis*, pas in 1614 verscheen, circuleerde het document voor die datum in manuscript. In een antwoord daarop, opgenomen in de eerste gedrukte uitgave van de *Fama*, verklaart Haselmayer dat hij er in 1610 in Tirol een manuscript van had gezien. Haselmayer maakt enkele sterk anti-jezuïetenopmerkingen en zinspeelt op de wijdverbreide verwachting van radicale veranderingen na de dood van keizer Rudolf II. Een voorwoord stelt dat de jezuïeten Haselmayer hadden gegrepen vanwege zijn gunstige antwoord op de *Fama*, en ervoor hadden gezorgd dat hij in ijzers op een kookplaat werd gezet. Zoals Frances Yates opmerkte: "Dit voorwoord suggereert dat het Rosicrucian manifest een alternatief voor de Jezuietenorde aan het uitstippen is, een broederschap die meer echt gebaseerd is op de leer van Jezus. Zowel het antwoord van Haselmayer als het voorwoord over hem zijn zeer onduidelijk, en zoals met zoveel Rozenkruiser literatuur, weet men niet zeker of ze letterlijk moeten worden genomen."

Toch werden de Rozenkruisers zelf zelfs verdacht van het zijn van jezuïeten. Deze indruk, suggereert Yates, kan zijn aangemoedigd door Haselmayer's antwoord, met zijn gehechtheid aan Jezus, als een soort jezuïetenorde, hoewel met zeer verschillende doelen. Rosicrucian Raphael Eglinus *Disquisitio DE Helia Artista* (1615) bevestigde dat de orde een Katholieke Broederschap was. De onrust werd geschreven als antwoord op twee jezuïetenschrijvers over de transmutatie van metalen. Zoals Yates verklaarde, overeenkomstig hun gebruikelijke missionaire beleid, leken de Jezuieten van plan te zijn geweest om de symboliek van de Rozenkruisers toe te passen voor hun werk om de veroverde gebieden opnieuw te katholiciseren en daarin de Contrareformatie te vestigen.

Een zekere J.P.D. a S. publiceerde in 1619 in Brussel een werk dat in 1620 in Praag werd herdrukt, getiteld *Rosa Jesuitica, oder Jesuitische Rotgesellen*, dat de rozensymboliek aanpast aan katholiek gebruik als symbool van de Maagd, en vraagt of de twee orden in werkelijkheid niet één en dezelfde waren, de ene is in verzwijging gedreven om later als de andere te verschijnen.

Volgens Theophraste Renaudot, die conferenties in Parijs later gepubliceerd in 1639 hield, is een andere betekenis van het kruissymbool van de orde, wiens alternatief symbool voor F.R.C. F.R.+ , "is dat in dit + het woord LVX Latijns woord voor "Licht" kan worden gevonden, en daarom gelooft men dat deze broers in Spanje de naam *Illuminez – Allumbrados* hebben aangenomen."

Theophraste Renaudot

Orde van de Zwaan

3. Orde van de Zwaan

Het Huis Wettin en de Landgraaf van Hessen afstammend van Elizabeth van Hongarije van het Wonder van de Rozen dezelfde families die betrokken waren bij het ondersteunen van de Reformatie van Maarten Luther en de oprichting van zijn zegel de Luther Roos, waren een eeuw later betrokken bij het opnieuw bevorderen van de zaak van de reformatie, dit keer onder het mom van de Orde van het Rozenkruis, ook bekend als de Rozenkruisers. Zoals Frances Yates, de gevierde expert op het gebied van de beweging, in de Rozenkruisers verlichting demonstreerde, ligt de filosofie van de christelijke kabbala zoals uitgedrukt door Francesco Giorgi en Cornelius Agrippa zeer dicht bij de occulte filosofie die wordt uitgedrukt in de Rosicrucian manifesten en door Robert Fludd. Er zijn veel suggesties gedaan over de oorsprong van de naam van de "Rosicrucian", maar zoals Yates aangeeft, lijkt het zeer waarschijnlijk dat Giorgi's christelijke kabbala werd geassocieerd met koningin Elizabeth I, de Tudor Rose, Dee's wetenschappelijke Britse imperialisme, en met een messiaanse beweging voor het verenigen van Europeanen tegen de katholieke-Habsburgse machten.

De Rozenkruisers manifesten verschenen rond dezelfde tijd dat de Duitse prins Frederik V van de Palts (1574 – 1610) begon te worden gezien als de ideale zittende om de plaats in te nemen van leider van het protestantse verzet tegen de katholieke Habsburgers, te bereiken door zijn dynastische verbintenis met de dochter van koning James I, Elizabeth Stuart. Het vermeende occulte belang van hun huwelijk werd vastgelegd in een Rozenkruiser genaamd The Chymical Wedding of Christian Rosenkreutz, gepubliceerd in 1616, die toespelingen bevat op de Orde van het Gulden Vlies. Het woord "chymical" is een oude vorm van "chemisch" en verwijst naar alchemie, waarvoor het "Heilige Huwelijk" het doel was.

De belangrijkste adviseur van Frederik V van de Palts, en architect van de politieke agenda van de Rosicrucian beweging, was Christian van Anhalt (1568 -1630), van het Huis van Ascania, ook bekend als het Huis van Anhalt, die het Huis van Welf opvolgt als hertogen van Saksen. Het hertogdom Saksen was oorspronkelijk het gebied dat door de Saksen in de recente Vroege Middenleeftijden werd geregeld, toen zij door Karel de Grote tijdens de Saksische Oorlogen van 772 werden onderworpen en in carolingian Imperium door 804 als Francia werden opgenomen. Met het Verdrag van Verdun in 843 werd Saksen een van de vijf Duitse hertogdommen van Oost-Francië.

De vroege hertogen van Saksen waren leden van het Huis Billung, die hun afstamming naar Liudolf (ca. 805/820 – 866) traceerden, die trouwde met Oda Billung, achterkleindochter van Guillaume van Gellone, vermeende zoon van rabbijn Makhir, van de koninklijke lijn van David, die het Joodse prinsdom Septimania in Zuid-Frankrijk regeerde. Rabbijn Makhir was een lid van de Kalonymos familie in Noord-Italië, die in de tiende eeuw naar Duitsland was geëmigreerd, waar ze leiders werden van de gemeenschap van de Ashkenazi Hasidim-beweging, die centraal stonden in de ontwikkeling van de Kabbala. Volgens de Joodse legende vervoerden de Romeinen na de val van Jeruzalem in 70 na Christus grote aantallen Joden naar verre gebieden van het Romeinse Rijk, waarvan velen als slaven werden gestuurd naar een Duitse regio aan de Boven-Rijn, die bekend stond als Ascania, vernoemd naar Ascanius, een overlevende van de Trojaanse oorlog, die werd gelijkgesteld met Ashkenaz van Genesis, wiens vader Gomer een bondgenoot was van Gog, het hoofd van het land Magog. Vandaar de term 'Askenazim'.

De Trojanen stammen af van Dardanus, een zoon van Zeus en de Pleiad Electra, een van de zeven dochters van Atlas de Titaan. Dardanus werd soms verward met een koning van Scythis met dezelfde naam, die de vader was van Idaeus, de tweede vrouw van Phineus, de koning van Salmydessus in Thracië. Idaeus's man was de blinde ziener Phineus, geplaagd door de Harpies, die werd aangetroffen door Jason en de Argonauten in hun zoektocht naar het Gulden Vlies, toen ze in Thracië landden. Ten minste één vertaling van Josephus' Oudheden, maakt de naam van Dara (Darda) als "Dardanos." Darda of Dara, wordt vermeld in Genesis 38 als zoon van Juda's zoon Zerah, dezelfde Zerah die de scharlaken draad om zijn pols had ontvangen. Romeinse en Griekse legendes beweerden dat Zeus een zoon van Saturnus was, Kronus genaamd, en volgens Sanchuniathon, een oude Fenicische historicus, "had Kronus, die de Feniciërs Israël noemden, een zoon Jehud."

Het hertogdom Saksen was oorspronkelijk het gebied dat door de Saksen in de recente Vroege Middenleeftijden werd geregeld, toen zij door Karel de Grote tijdens de Saksische Oorlogen van 772 werden onderworpen en in carolingian Imperium door 804 als Francia werden opgenomen. Met het Verdrag van Verdun in 843 werd Saksen een van de vijf Duitse hertogdommen van Oost-Francië. De vroege hertogen van Saksen waren leden van het Huis Billung, die hun afstamming naar Liudolf (ca. 805/820 – 866) traceerden, die trouwde met Oda Billung, achterkleindochter van Guillaume van Gellone, vermeende zoon van rabbijn Makhir, van de koninklijke lijn van David, die het Joodse prinsdom Septimania in Zuid-Frankrijk regeerde.

Rabbijn Makhir was een lid van de Kalonymos-familie in Noord-Italië, die in de tiende eeuw naar Duitsland was geëmigreerd, waar ze leiders werden van de gemeenschap van de Ashkenazi Hasidim beweging, die centraal stonden in de ontwikkeling van de Kabbala. Volgens de Joodse legende vervoerden de Romeinen na de val van Jeruzalem in 70 na Christus grote aantallen Joden naar verre gebieden van het Romeinse Rijk, waarvan velen als slaven werden gestuurd naar een Duits gebied aan de Boven Rijn, dat bekend stond als Ascania, vernoemd naar Ascanius, die werd gelijkgesteld met Ashkenaz van Genesis, wiens vader Gomer een bondgenoot was van Gog, het hoofd van het land Magog. Vandaar de term 'Askenazim'.

Aeneas Introducing Cupid Dressed as Ascanius to Dido, door Giambattista Tiepolo (1757).

Liudolf en Oda waren de ouders van Otto de Illustere, vader van Hendrik de Fowler, wiens zoon Otto de Grote was. Otto de Grote was de directe voorvader van Hendrik IV van Het Heilige Roomse Keizer (1050 - 1106), die betrokken was bij investituur controverse met paus Calixtus II, en trouwde met Bertha, van het Huis Savoye. Hun dochter Agnes van Waiblingen was de moeder van Frederik II van Zwaben, die trouwde met Judith van Beieren, de moeder frederik Barbarossa. Agnes was de moeder van Gertrude van Babenberg, die trouwde met Vladislaus II van Bohemen (ca. 1110 - 1174).

Het Huis Billung, waartoe de moeder van Otto de Grote behoort, fuseerde tot het Huis Welf en het huis van Ascania ook bekend als Huis van Anhalt dynastieën toen Magnus, hertog van Saksen stierf in 1106 zonder een mannelijke erfgenaam. Het eigendom van de familie werd verdeeld tussen zijn twee dochters door zijn vrouw Sophia van Hongarije, de dochter van Sophia van Hongarije, de dochter van Béla I van Hongarije en Richeza van Polen. Zijn dochter Wulfhilde trouwde met Hendrik de Zwarte (1075 - 1126), zoon van Welf I van Beieren (ca. 1035/1040 – 1101), eerste lid van het Huis Welf, een tak van het Huis Este. Welf trouwde met Judith van Vlaanderen, dochter van Boudewijn IV van Vlaanderen en Eleonora, dochter van Richard II van Normandië. De dochter van Hendrik de Zwarte, Judith van Beieren, die trouwde met Frederik II van Zwaben, was de moeder van Frederik Barbarossa, de eerste van de Hohenstaufen dynastie. Judiths broer Hendrik de Trots (ca. 1108 - 1139) was de vader van Hendrik de Leeuw (1129/1131 – 1195), die trouwde met Matilda van Engeland, de dochter van Hendrik II en Eleonora van Aquitanië.

Volgens Ottfried Neubecker, in *A Guide to Heraldry*, in het heldhaftige gedicht van Heinrich von Veldeke (ca. 1150 – d. na 1184), gebaseerd op het verhaal van Aeneas, de drager van de armen van een leeuw, verwijzend naar Hendrik de Leeuw, geplaatst tegen de drager van de armen van een adelaar, symbool van de Heilige Roomse keizer. Veldeke, die invloed had op Wolfram von Eschenbach, schreef zijn belangrijkste werk, de *Eneas Romance*, de eerste hoofse romance in een Germaanse taal. Veldeke's *Eneas* was gebaseerd op de Oud-Franse Roman *d'Enéas*, die op zijn beurt werd geïnspireerd door Virgil's *Aeneid*. De Roman *d'Enéas* is een van de drie belangrijke Romeinen *d'Antiquité* ("Romances van de Oudheid") uit die periode, de anderen zijn de anonieme Roman *de Thèbes* en de Roman *de Troie* van Benoît de Sainte-Maure (overleden 1173), die tot het hof van de Plantagenets behoorden.

De Roman *d'Enéas* inspireerde een stuk literatuur in het genre dat het Romeinse antiek wordt genoemd, losjes samengesteld door de middeleeuwse dichter Jean Bodel (ca. 1165 - ca. 1210), als de *kwestie Rome*. Volgens Bodel was de *kwestie Rome* de literaire cyclus die bestond uit de Griekse en Romeinse mythologie, samen met episodes uit de geschiedenis van de klassieke oudheid, gericht op militaire helden zoals Alexander de Grote en Julius Caesar. Bodel verdeelde alle literaire cycli die hij het beste kende in de *Kwestie van Groot-Britannië*, de *Kwestie van Frankrijk* en de *Kwestie van Rome*. De *kwestie Rome* omvatte ook wat wordt aangeduid als de *kwestie Van Troje*, bestaande uit romances en andere teksten gebaseerd op de Trojaanse oorlog en de na effecten ervan, waaronder de avonturen van Aeneas.

In de epische gedichten Alexander Roman en de Roman de Troie werden Alexander de Grote en Achilles en zijn mede helden van de Trojaanse oorlog behandeld als ridders van ridderlijkheid, niet veel anders dan de helden van de chansons de geste.

De toewijding van Roman de Troie, aan een "riche dame de riche rei", wordt over het algemeen verondersteld Eleonora van Aquitanië te zijn, de vrouw van Hendrik II, die de ouders waren van Hendrik de Leeuw's vrouw Matilda. Eerdere heraldische schrijvers schreven de leeuwen van Engeland toe aan Willem de Veroveraar, wiens zoon, Hendrik I van Engeland, trouwde met Matilda van Schotland, de dochter van Malcolm III van Schotland en Margaretha van Wessex, dochter van de mysterieuze Agatha van Bulgarije, afstammend van Guillaume van Gellone. Een van de vroegst bekende voorbeelden van wapenrusting zoals het later werd beoefend, is te zien op het graf van De vader van Hendrik II, Geoffrey Plantagenet, Graaf van Anjou, die trouwde met Hendrik I en Matilda's dochter, ook wel Matilda genoemd. Een email, waarschijnlijk in opdracht van Matilda, toont Geoffrey met een blauw schild versierd met zes gouden leeuwen ongebreideld en met een blauwe helm versierd met een andere leeuw. Een kroniek uit ca. 1175 stelt dat Geoffrey een schild van deze beschrijving kreeg toen hij in 1128 werd geridderd door zijn schoonvader, Hendrik I.

Magnus' dochter Eilika trouwde met Otto van Ballenstedt (ca. 1070 - 1123), de eerste prins van het Huis Ascanië die zich graaf van Anhalt noemde, en werd ook kort hertog van Saksen genoemd. Otto's zoon was Albert de Beer, de eerste markgraaf van Brandenburg en kort hertog van Saksen. Na de afzetting van Hendrik de Leeuw in 1180 viel de hertogelijke titel van Saksen huis Ascania onder Albert de Beer's zoon, Bernhard, graaf van Anhalt (ca. 1140 - 1212) van het Huis Ascania, terwijl talrijke gebieden zich van Saksen splitsten, zoals het Vorstendom Anhalt in 1218 en het Welf hertogdom Brunswijk Lüneburg in 123.

Het graafschap Anhalt ontstond uiteindelijk na de dood van Bernhard, graaf van Anhalt in 1212, toen zijn zonen hun erfgoed verdeelden. De jongere Albert I (ca. 1175 - 1260) werd hertog van Saksen, terwijl de oudere Hendrik I de Ascanische landen regeerde, nu definitief gescheiden van Saksen, als graaf van Anhalt. In 1218 nam Hendrik I van Anhalt (ca. 1170 - 1252) de titel van prins aan en was daarmee de echte stichter van het prinselijke huis Anhalt. Na de dood van Hendrik I in 1252 verdeelden zijn drie zonen het vorstendom en stichtten respectievelijk de lijnen van Aschersleben, Bernburg en Zerbst. Dit leidde tot de differentiatie tussen Nedersaksen, geregeerd door de Ascaniërs, en Opper-Saksen, dat tot het Huis Wettin behoorde.

In 1296 werden de resterende landen verdeeld tussen de Ascanische hertogen van Saksen Lauenburg en Saksen Wittenberg, de laatste verkreeg de titel van keurvorst van Saksen door de Gouden Stier van 1356, een decreet uitgevaardigd door het keizerlijke dieet van Neurenberg en Metz, geleid door keizer Karel IV, dat voor een periode van meer dan vier eeuwen vastlegde, belangrijke aspecten van de constitutionele structuur van het Heilige Roomse Rijk.

De oorsprong van het Huis Hessen begint met het huwelijk van Sophie van Thüringen, dochter van Lodewijk IV van Thüringen (1200 – 1227) en Elizabeth van Hongarije, met Hendrik II van Brabant (1207 – 1248), uit het Huis Reginar. Hendrik II was de zoon van Hendrik I van Brabant (ca. 1165 - 1235) en Matilda van Boulogne, de kleindochter van koning Stefanus I van Engeland en Matilda van Boulogne, de dochter van Eustace III, de broer van Godfrey van Bouillon en Boudein I van Jeruzalem. Matilda's moeder was Maria van Schotland, de dochter van Malcolm III van Schotland en Sint Margaretha, de dochter van Edward de Ballingschap en Agatha van Bulgarije. Matilda's broer was David I van Schotland, een aanhanger van de Tempeliers.

Elizabeth van Hongarije en het rozenwonder (1207 - 1231).

Elizabeth van Hongarije, bekend om haar "wonder van de rozen", was een zeer vereerde katholieke heilige die een vroeg lid was van de Derde Orde van Sint Franciscus, waardoor ze wordt geëerd als beschermvrouw. Elizabeths vader was Andreas II van Hongarije, de zoon van Bela III van Hongarije en Agnes van Antiochië, die geassocieerd werd met de abdij van Pontigny.

Elizabeths zus Violant trouwde met Jacobus I van Aragon, de zoon van Peter II van Aragon, die stierf in de Slag bij Muret ter verdediging van de Katharen, en was de stichter van de Orde van Sint-Joris van Alfama. Hun nakomelingen vormden het netwerk van families die met de Lusignanzen trouwden die de orden leidden die de tempeliers eigendommen erfden, waaronder de Orde van Montesa. Een ander verhaal van het "wonder van de rozen" wordt verteld over Elizabeth van Hongarije's achternicht, Sint Elizabeth van Portugal, de vrouw van Denis I van Portugal, die de Orde van Christus stichtte.

In 1211 aanvaardde Andreas II de diensten van de Duitse Ridders en verleende hen het district Burzenland in Transsylvanië. Tijdens de heerschappij van Hermann von Salza (1209-1239), de vierde grootmeester, veranderde de Orde van een hospice broederschap voor pelgrims in de eerste plaats een militaire orde. Als vriend en raadslid van keizer Frederik II verwierf Hermann de erkenning van de orde als van gelijke status met de oudere militaire orden van de Ridders Hospitaller en de Tempeliers door paus Honorius III. Frederik II verhief Hermann tot reichsfürst, of "Prins van het Rijk", waardoor de grootmeester als gelijke met andere hoge vorsten kon onderhandelen. Tijdens de kroning van Frederik II tot koning van Jeruzalem in 1225 dienden Duitse ridders als zijn escorte in de Kerk van het Heilig Graf.

Andreas II was betrokken geweest bij onderhandelingen over het huwelijk van zijn dochter Elizabeth met de zoon van Hermann I, landgraaf van Thüringen (overleden 1217), wiens vazallen de familie van Hermann von Salza omvatten. Frederik Barbarossa's dochter Judith van Hohenstaufen trouwde met Lodewijk II van Thüringen, de zoon van Lodewijk I, de eerste landgraaf van Thüringen. Volgens de epiloog van de Eneasliet Veldeke Margaretha van Kleef, de vrouw van Lodewijk II's zoon Lodewijk III, Landgraaf van Thüringen (1151/52 – 1190), zijn werk lezen toen het bijna klaar was. Het werk werd gestolen en pas in 1184 aan Veldeke teruggegeven door Lodewijk III's broer Hermann I, landgraaf van Thüringen (overleden 1217), die hem het bevel gaf het werk af te maken. Sommigen geloven dat de dief Hermans broer Henry Raspe was, terwijl anderen geloven dat de dief graaf Hendrik I van Schwarzburg was, die een vete had met Lodewijk III. Hermann I trouwde met Sophia van Wittelsbach. Hun zonen waren Lodewijk IV van Thüringen en Conrad (ca. 1206 - 1240), de landgraaf van Thüringen.

Hermann I ondersteunde dichters als Walther von der Vogelweide en Wolfram von Eschenbach die in 1203 een deel van zijn Parzival op kasteel Wartburg schreven. In Wolfram's verhaal is Wartburg het graalkasteel Munsalvaesche, waar de ridder Zwaan Loherangrin een noodoproep hoort van Elsa van Brabant, die gevangen wordt gehouden in het kasteel van Kleef, het moderne Kleve, Duitsland.

De belangrijkste Franse versies van de romance zijn *Le Chevalier au Cygne* en *Helyas*. De eerste vermelding van Helyas is wanneer hij ter plaatse komt wanneer keizer Hendrik IV het hof in Neumagen hield om een claim van de graaf van Frankfort te beslissen voor het hertogdom Bouillon, toen in handen van Ida van Leuven, de weduwe van de hertog van Bouillon. Helyas van Lotharingen won de slag en trouwde met Ida, door wie hij Geoffrey van Bouillon, leider van de Eerste Kruistocht, kreeg. Wanneer Ida haar belofte verraadt om zijn identiteit niet te vragen, verlaat Helyas haar, om nooit meer terug te keren. Helyas trouwde vervolgens met Elsa van Brabant, die een zoon kreeg, Elimar, die trouwde met Rixa, de erfgename van Oldenburg, en graaf van Oldenburg werd. Helyas trouwt dan met Beatrix van Kleef en wordt koning van Francië. Ze hebben drie zonen: Diederik, die zijn vader opvolgde in het graafschap Kleef; Godfried, die graaf van Lohn werd; en Konrad, die voorouder werd van de graven van Hessen.

Kasteel Wartburg, met uitzicht op de stad Eisenach, in de staat Thüringen in Duitsland, de plaats van het "wonder van de rozen" van Sint-Elisabeth.

Een hedendaags gedicht bekend als de Wartburg krieg presenteerde het verhaal van de Ridder van de Zwaan Lohengrin als Wolfram's inzending in een verhalende wedstrijd gehouden in Wartburg door Hermann I, waar de magiër Klingsor van Hongarije de geboorte van Sint-Elisabeth van Hongarije voorspelde, die zou trouwen met Hermanns zoon Lodewijk IV, en twee derde van haar korte leven, van 1211-1228, doorbracht in de Wartburg, de plaats van haar "wonder van de rozen."

Heilige Elizabeth had het hof in Wartburg verlaten en bewogen aan Marburg in Hessen, waar zij een ziekenhuis stichtte, dat een centrum van de Duitse Orde werd, die haar als secundaire patrones goedkeurde. Elizabeths dochter Sophie was de erfgename van Hessen, die ze doorgaf aan haar zoon Hendrik I van Hessen (1244 - 1308), na haar gedeeltelijke overwinning in de Thüringer Successieoorlog. In 1264 werd Hendrik de eerste landgraaf van Hessen en de stichter van het Huis Hessen. Het resterende Thüringer land graviate viel onder Hendrik III van Meissen van het Huis Wettin.

Het Huis Wettin, dat een belangrijke rol speelde in het begin van de Protestantse Reformatie, in samenwerking met Filips I, landgraaf van Hessen (1504 – 1567), een directe afstammeling van Elizabeth van Hongarije, die via haar dochter Sophie de voorouders werd van de landgraaf van Hess. Na de dood van Sophia's oom, landgraaf Henry Raspe (1204 – 1247) in 1247, verkreef Sophia de Hessische bezittingen voor haar minderjarige zoon Hendrik het Kind (1244 – 1308), die in 1246 de eerste landgraaf van Hessen en stichter van het Huis Hessen zou worden. Hendrik I van Hessen werd in 1292 door koning Adolf van Duitsland tot prins verheven. Het resterende Thüringer land graviaat viel onder de Wettin markgraaf Hendrik III van Meissen (ca. 1215 – 1288).

Het Huis Wettin, een van de oudste in Europa, is een dynastie van Duitse graven, hertogen, prins-kiezers en koningen die ooit gebieden regeerden in de huidige Duitse staten Saksen, Saksen-Anhalt en Thüringen. Veel regerende vorsten buiten Duitsland waren later verbonden met zijn cadettak, het huidige Huis Saksen-Coburg en Gotha, die veranderden in het Huis Windsor in Engeland. Rond 1000 verwierf de familie kasteel Wettin, aan de rivier de Saale in Duitsland. In 1423 ontving Frederik I, keurvorst van Saksen (1370 - 1428), het Saksische electoraat van keizer Sigismund, stichter van de Orde van de Draak. Frederik I's dochter Catharina van Saksen trouwde met Frederik II van Brandenburg (1413 - 1471), de zoon van Frederik I (1371 – 1440), Brandenburgs eerste heerser van het Huis Hohenzollern, die ook hun afkomst kon herleiden tot Elizabeth van Hongarije. Frederik II's moeder was Elizabeth, dochter van Frederik van Beieren-Landshut en Maddalena Visconti.

De broers van keurvorst Frederik II waren Onder meer Jan, markgraaf van Brandenburg Kulmbach (1406 - 1464), bekend als "de Alchemist", wiens dochter Barbara trouwde met Ludovico III Gonzaga. Albert III Achilles, markgraaf van Brandenburg (1414 – 1486), lid van de Orde van de Zwaan, gesticht door zijn broer Frederik II, naar de Zwanenridder, met zichzelf aan het hoofd, dertig mannen en zeven vrouwen verenigd om De Maagd Maria te eren.

De orde verspreidde zich snel en verdere takken werden gevestigd in het Frankische Vorstendom Ansbach en in de bezittingen van de Duitse Orde in Oost-Pruisen. De orde werd echter ontbonden tijdens de Protestantse Reformatie, die devoties met Maria ontmoedigde.

Frederik II van Saksen (1412 - 1464), ridder in de Orde van het Gulden Vlies, trouwde met Margaretha van Oostenrijk, dochter van Ernest van Oostenrijk (1377 - 1424), lid van het Huis Habsburg en lid van de Orde van de Draak, gesticht door keizer Sigismund van Luxemburg.

Albert III Achilles trouwde met Anna van Saksen, de dochter van Frederik I van Saksens zoon Frederik II van Saksen (1412 – 1464), ridder in de Orde van het Gulden Vlies, trouwde met Margaretha van Oostenrijk, dochter van Ernest de IJzer, hertog van Oostenrijk (1377 – 1424), van het Huis Habsburg en lid van de Orde van de Draak, opgericht door Sigismund van Luxemburg. Ernest de IJzer was de zoon van Leopold III van Oostenrijk en Viridis Visconti. Margaretha's broer was keizer Frederik III, die Sigismund opvolgde als keizer van het Heilige Roomse Rijk. Frederik III trouwde met Eleonora van Portugal, dochter van Edward, koning van Portugal, broer van prins Hendrik de Zeevaarder, grootmeester van de Orde van Christus. Na enige tijd aan het hof van keizer Sigismund te hebben gezeten, nam Albert III deel aan de Hussietenoorlogen en onderscheidde zich vervolgens door Sigismunds opvolger, de Habsburgse koning Albert II van Duitsland, te assisteren tegen de Hussieten en hun Poolse bondgenoten.

Het Huis Wettin splitste zich op in twee heersende takken in 1485, toen de zonen van Frederik II in 1485 instemden met het Verdrag van Leipzig, waarbij de gebieden tot nu toe gezamenlijk werden verdeeld.

Frederik II's oudste zoon Ernest, keurvorst van Saksen (1441 – 1486), die zijn vader had opgevolgd als prins-keurvorst, ontving het keur vorstaat saksen en Thüringen, terwijl zijn jongere broer Albert III, hertog van Saksen (1443 – 1500), ridder in de Orde van het Gulden Vlies, de Mars van Meissen verkreeg, die hij regeerde vanuit Dresden. Albert III's bezittingen stonden ook bekend als Hertogelijke Saksen. De zoon van Albert III, George de Bebaarde, hertog van Saksen (1471 – 1539), tevens ridder in de Orde van het Gulden Vlies, trouwde met Barbara Jagiellon, de zesde dochter van koning Casimir IV van Polen en aartshertogin Elisabeth van Oostenrijk. Ze is vernoemd naar haar overgrootmoeder, Barbara van Cilli, die samen met haar man keizer Sigismund de Orde van de Draak oprichtte.

Barbara's broer was Sigismund I de Oude, een ridder in de Orde van het Gulden Vlies, die trouwde met Bona Sforza. Hun dochter, Anna Jagiellon, trouwde met Stephen Bathory, sponsor van John Dee en oom van de "Bloed gravin" Elizabeth Báthory. Barbara's andere broer Vladislaus II van Hongarije was de vader van Anna Jagellonica, die trouwde met Ferdinand I, keizer van het Heilige Roomse Rijk, grootmeester van de Orde van het Gulden Vlies. Hun zoon Maximiliaan II was de vader van Rudolf II, ridder in de Orde van de Kousenband, en net als zijn vader ook van de Orde van het Gulden Vlies. Rudolf II behield een occult georiënteerd hof in Praag dat Rabbi Loew aantrok, bekend als de Maharal, de schepper van de golem, en John Dee, wat de opkomst van de Rozenkruisers beweging veroorzaakte.

Albert van Pruisen (1490 - 1568), grootmeester van de Duitse ridders, en zijn broers ontvangen het hertogdom Pruisen als leengoed van Sigismund I de Oude, 1525 door: Matejko, 1882

Barbara Jagiellon's zus Sophia van Polen trouwde met Frederik I van Brandenburg Ansbach (1460 - 1536), de zoon van Albert III van Brandenburg I en Anna van Saksen. Tot de zonen van Frederik I en Sophia behoren Johann van Brandenburg Ansbach (1493 – 1525) en ridder in de Orde van het Gulden Vlies, en Albert van Pruisen (1490 – 1568), de laatste Hochmeister van de Duitse Ridders. Frederik van Saksen (1473 - 1510), de jongste zoon van Albert III van Saksen, was de 36e grootmeester van de Duitse Ridders. De Duitse Ridders hadden een lange machtsstrijd met Polen over Pruisen. Omdat het fortuin van de Duitse Ridders in de loop van de vijftiende eeuw was afgenomen, hoopten ze dat ze door iemand te selecteren die door het huwelijk verbonden was met de heersende Jagiellon dynastie van Polen, hun positie zouden versterken.

Toen Frederik van Saksen in 1510 stierf, werd Albert van Pruisen gekozen als zijn opvolger. In 1522 reisde Albert naar Wittenberg, waar hij door Maarten Luther werd geadviseerd om de regels van zijn orde op te geven, te trouwen en Pruisen voor zichzelf om te vormen tot een erfelijk hertogdom. Luther werkte om zijn onderwijs onder de Pruisen te verspreiden, terwijl Alberts broer George het plan aan Sigismund I de Oude presenteerde. Albert bekeerde zich tot het lutheranisme en veranderde, met toestemming van Sigismund, de staat van de Duitse Orde in de eerste protestantse staat, het hertogdom Pruisen, volgens het Verdrag van Krakau, dat in 1525 werd verzegeld door de Pruisische hommage in Krakau. Toen Albert in 1568 overleed, erfde zijn tienerzoon Albert Frederick (1553 – 1618) het hertogdom. Deze Orde van de Zwaan verdween toen het huis Brandenburg in 1525 het protestantisme aannam, maar het huwelijk van Albert Frederik met Maria Eleonora, zus en erfgenaam van John William, hertog van Kleef, die in 1609 stierf, introduceerde de Hohenzollerns een nieuwe en meer prestigieuze afstamming van de Zwanenridder, van wie de latere beroemde koningen van Pruisen zouden afdalen.

Christine van Saksen, de dochter van George Bearded en Barbara Jagiellon, trouwde met Filips I van Hessen, een directe afstammeling van Elizabeth van Hongarije. Het lichaam van Elizabeth van Hongarije werd gelegd in een gouden heiligdom in de Sint-Elisabethskerk, Marburg, Duitsland, gebouwd door de Orde van de Duitse Ridders ter ere van haar, die een van de belangrijkste Duitse bedevaart centra van de veertiende en vroege vijftiende eeuw werd. Tot de zestiende eeuw werden de landgraaf van Hessen in de kerk begraven. Filips van Hessen overviel echter de kerk in Marburg en eiste dat de Duitse Orde haar stoffelijke resten zou overhandigen, om pelgrims uit de protestantse stad Marburg af te schrikken. Filips nam de gekroonde agaatkelk weg waarin haar hoofd rustte, maar gaf het terug nadat hij gevangen was genomen door Karel V, keizer van het Heilige Roomse Rijk.

Filips I van Hess was een vriend van Johannes, keurvorst Johannes (1468 – 1532), wiens zoon, Johannes Frederik I van Saksen (1503 – 1554), luthers zegel van de roos en het kruis opdroging. John Frederick trouwde met Sibylle, Electress van Saksen, van het Huis Kleef, die afstamt van haar betgrootvader, Adolph I, hertog van Kleef, die in 1417 door keizer Sigismund, stichter van de Orde van de Draak, werd opgevoed als hertog en prins van het Heilige Roomse Rijk. Adolphs vrouw was Maria van Bourgondië, hertogin van Kleef, zuster van Filips de Goede, stichter van de Orde van het Gulden Vlies. Sibylle's overgrootvader, Jan I van Kleef, was de broer van Catharina van Kleef, wiens dochter Marie trouwde met Jacobus II van Schotland. De andere zus van Jan I, Marie van Kleef, trouwde met Karel, hertog van Orléans, Orde van het Gulden Vlies, die de ouders werd van Lodewijk XII van Frankrijk, en de grootouders van Claude van Frankrijk, de vrouw van Frans I van Frankrijk, een aanhanger van Guillaume Postel en Leonardo Da Vinci. Zijn zoon, Hendrik II van Frankrijk, trouwde met Catherine de Medici.

De oudere Ernestijnse tak bleef overheersend tot 1547 en speelde een belangrijke rol in het begin van de Protestantse Reformatie. Ernest, keurvorst van Saksen, trouwde met Elisabeth van Beieren, wiens vader, Albert III, hertog van Beieren, de zoon was van Ernest van Beieren en Viridis' zus Elisabetta Visconti. Als bondgenoot van het Huis Luxemburg gesteunde Ernest, hertog van Beieren, keizer Sigismund in zijn oorlogen tegen de aanhangers van Jan Hus. Elisabeths zus Margaretha van Beieren was kort getrouwd met Federico I Gonzaga, de zoon van Ludovico III Gonzaga van Barbara van Brandenburg, dochter van Johannes de Alchemist. Barbara's zus Dorothea trouwde met Christiaan I van Denemarken, de eerste koning van het Huis Oldenburg. Hun zoon, Jan I van Denemarken, trouwde met Ernest en Elisabeths dochter Christina van Saksen.

De zoon van Ernest en Elisabeth, Frederik III de Wijze (1463 – 1525), keurvorst van Saksen, was een van de machtigste vroege verdedigers van Martinus Luther. In 1521 beschermde Frederik Maarten Luther na zijn excommunicatie door paus Leo X door hem te verbergen op kasteel Wartburg na het dieet van Worms dat keizer Karel V had geroepen. Luther meldde, dat hij vaak werd lastiggevallen door de duivel tijdens zijn verblijf in de Wartburg. Op een nacht werd Luther wakker door de duivel en verdedigde zich zogenaamd tegen Satan door een inktpot naar hem te gooien. Luthers verklaring dat hij "de duivel met inkt had verdreven" wordt echter meestal toegeschreven aan zijn vertaling van de Bijbel in plaats van nachtelijke gevechten in Wartburg. De inktvlek op de muur in Luthers kamer aan de Wartburg was in de vorige eeuw nog zichtbaar.

Het was bij het Dieet van Wormen dat Luther Filips I van Hessen ontmoette. Daar vertaalde Luther het Nieuwe Testament in slechts tien weken van het oude Grieks naar het Duits. De broer van Frederick III de Wijze was de vader van John Frederick, John, Keurvorst van Saksen, gekend voor het organiseren van lutheran Kerk in het Electoraat van Saksen met de hulp van Luther. Johannes assisteerde zijn verwant Maximiliaan I, keizer van het Heilige Roomse Rijk, ridder in de Orde van het Gulden Vlies, in verschillende velds. Nadat hij had geholpen bij het onderdrukken van een opstand tijdens de Duitse Boerenoorlog in 1525, hielp Johannes Filips I van Hessen bij het oprichten van de Liga van Gotha, opgericht in 1526 voor de bescherming van de hervormers. Het ernstijnse overwicht eindigde in de Schmalkaldische Oorlog (1546/7), die de Protestantse Schmalkaldische Liga tegen keizer Karel V zette. De Liga werd officieel opgericht in 1531 door Filips I en de zoon van keurvorst Johannes, Johannes Frederik I, de twee machtigste protestantse heersers in het Heilige Roomse Rijk op dat moment. Hoewel zelf Lutheraans, kwam de Albertijnse tak samen voor de zaak van de keizer. Karel V had de rechten op het electoraat beloofd aan de kleinzoon van Albert III, Maurice, Keurvorst van Saksen (1541 – 47). Hoewel een Lutheraan, sloot Maurice zich aan bij Karel V tegen de Schmalkaldische Liga. Maurice kreeg het electoraat voor de Albertijnse linie van het Huis Wettin na de overwinning van Karel V in de Slag bij Mühlberg in 1547.

Frederik III (1463 - 1525),
ook bekend als Frederik de Wijze

Jan Frederik I van Saksen
(1503 – 1554),

Na de Slag bij Mühlberg moest Jan Frederik I het grondgebied en het electoraat afstaan aan zijn neef Maurice. Hoewel gevangengenomen, was John Frederick I in staat om een nieuwe universiteit te plannen, die in 1548 door zijn drie zonen werd opgericht als de Höhere Landesschule in Jena. In 1557 kreeg keizer Ferdinand I de status van universiteit, ridder in de Orde van het Gulden Vlies. Op aandringen van John Frederick I, was het lidmaatschap van De Liga van Schmalkaldic afhankelijk van overeenkomst aan Lutheran Augsburg Bekentenis of Gereformeerde Tetrapolitaanse Bekentenis. Philip I omhelsde Protestantism in 1524 na een persoonlijke vergadering met luthers medewerker Philipp Melanchthon, de auteur van De Bekentenis van Augsburg. Toen Lazarus Spengler Luther een tekening stuurde van het zegel van een roos en een kruis in opdracht van Johannes Frederik I, schreef Luther Melanchthon een brief om te beschrijven hoe hij het symbool zag als een uitdrukking van zijn theologie en geloof. Luther informeerde Melanchthon, dat Johannes Frederik I hem persoonlijk had bezocht in het fort van Coburg en hem een zegelring had overhandigd, vermoedelijk met het zegel. Het zegel, dat in 1530 werd ontworpen terwijl Luther in de Vesting Coburg tijdens het Dieet van Augsburg verbleef, werd een algemeen erkend symbool voor Lutheranism.

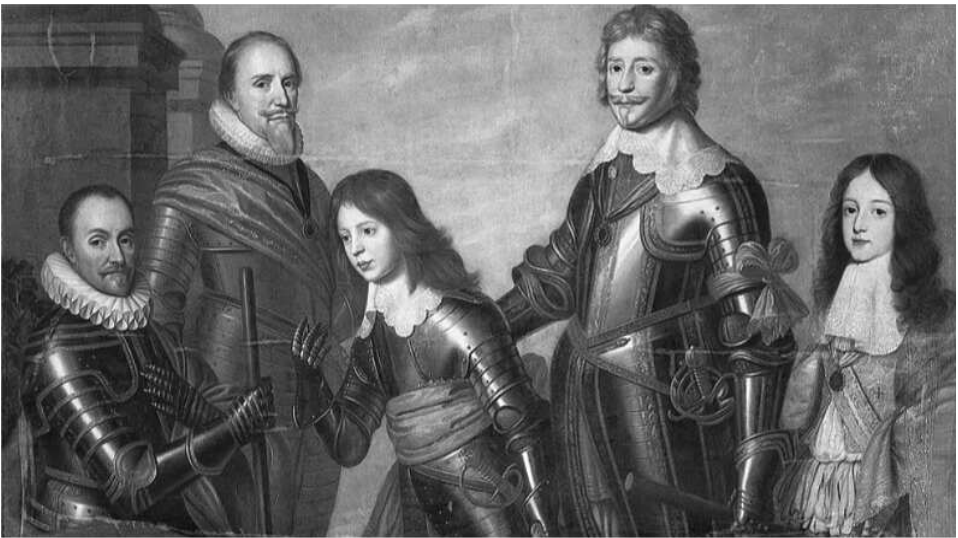
Frederik III de Wijze benoemde Luther en Melanchthon tot lid van de Universiteit van Wittenberg, die hij in 1502 had opgericht. Onder hun vrienden aan de universiteit was Lucas Cranach de Oude (ca. 1472 - 1553) een Duitse renaissanceschilder die werd geprezen door Albrecht Dürer. Cranach was het grootste deel van zijn carrière hofschilder voor de keurvorsten van Saksen en staat bekend om zijn portretten, zowel van Duitse prinsen als van de leiders van de Protestantse Reformatie, wiens zaak hij omarmde. Hij was een goede vriend van Maarten Luther, maakte talrijke portretten van hem en leverde houtsnede illustraties voor zijn Duitse vertaling van de Bijbel. Gedurende zijn carrière schilderde Cranach tal van naaktonderwerpen uit de mythologie, waaronder Venus, Lucertia, slapende nimfen, de Drie Genaden en het Oordeel van Parijs, een thema dat populair is bij de faculteit in Wittenberg. In De alchimia, geschreven door Valentin Hernworst, is de meest opvallende illustratie een oordeel van Parijs, als een allegorie op een beslissende stap in het Grote Werk, het maken van de Steen der Wijzen, die opvallende details deelt met de Wittenbergse houtsnede van Nikolaus Marschalk in Wittenberg. Cranach signeerde zijn werken met zijn initialen tot 1508, toen Johannes Frederik I hem het gebruik van de slang met vleermuisvleugels verleende, die een rode kroon op het hoofd draagt en een ring vasthoudt bezaaid met een robijn in zijn mond, een duidelijk alchemistisch symbool.

Cranach had twee zonen, beide kunstenaars: Hans Cranach, wiens leven duister was, en Lucas Cranach de Jongere, bleven tientallen jaren na zijn dood versies van de werken van zijn vader maken. Cranach had ook drie dochters, waaronder Barbara Cranach, die een voorouder van Goethe was. De nazi's hadden een bijzondere interesse in Cranach, wat leidde tot restitutieclaims van Joodse verzamelaars die plunderden. De nazi's plunderden Cranachs portret van Johannes Frederik I, keurvorst van Saksen van de Joodse kunstverzamelaar Fritz Gutmann voordat hij hem doodde, maar werd later teruggevonden door zijn kleinzoon Simon Goodman. Cranachs Cupido Die klaagde op Venus werd onderdeel van Hitlers persoonlijke collectie. Het tweeluik Adam en Eva is het middelpunt geweest van een juridisch geschil tussen de erfgenamen van de voormalige eigenaar, de Nederlandse kunstverzamelaar Jacques Goudstikker en het Norton Simon museum in Californië. In 1999 deelde de Commission for Art Recovery of the World Jewish Congress (WCJ) het North Carolina Museum of Art mee dat de Madonna en het Kind in haar bezit door nazi's waren geplunderd van de Joodse Weense kunstverzamelaar Philipp von Gomperz. In 2000 oordeelde een rechtbank in Boedapest dat een Cranach en andere geplunderde schilderijen die door de kleindochter van de beroemde Hongaarse Joodse kunstverzamelaar Baron Herzog werden geclaimd, aan haar moesten worden teruggegeven. In 2012 dienden de erfgenamen van Rosa en Jakob Oppenheimer een claim in bij de National Gallery of Ireland voor een Cranach-schilderij van Sint-Christoffel.

Oordeel van Parijs door: Lucas Cranach de Oude (ca. 1472 – 1553).

Filips I's dochter Agnes trouwde met keurvorst Maurits van Saksen (1521 – 1553), de oom van zijn vrouw Christine. Hun dochter Anna van Saksen trouwde met Willem I van Oranje (1533 - 1584), wiens dochter Louise Juliana van Oranje-Nassau de moeder was van Frederik van de Palts. Willem de Zwijger (1533 – 1584), ridder in de Orde van het Gulden Vlies, en de belangrijkste leider van de Nederlandse Opstand tegen de Spaanse Habsburgers die de Tachtigjarige Oorlog (1568-1648) initieert en in 1581 resulteerde in de formele onafhankelijkheid van de Verenigde Provinciën. Het Vorstendom Oranje was een feodale staat in de Provence, in Zuid-Frankrijk, gesticht rond het jaar 800, toen het werd toegekend aan Guillaume van Gellone - de vermeende zoon van rabbijn Makhir voor zijn diensten in de oorlogen tegen de Moren en in de herovering van Zuid-Frankrijk en de Spaanse Mars. Het werd opgericht in 1163, toen keizer Frederik Barbarossa van het Heilige Roomse Rijk het Bourgondische graafschap Orange verhief tot een soeverein vorstendom binnen het Rijk. Het vorstendom werd onderdeel van de verdeelde bezittingen van het huis Oranje-Nassau vanaf het moment dat Willem I in 1544 de titel prins van Oranje erfde van zijn neef.

Portret van vier generaties Prinsen van Oranje: Willem I de Zwijger (1554-1584), Maurits (1618-1625) en Frederik Hendrik (1625-1647), Willem II (1647-1650), Willem III (1650-1702)

Louise Juliana's moeder was Charlotte van Bourbon, wiens grootouders van moederskant Jan IV van Longwy, baron van Pagny, en Jeanne van Angoulême waren, een halfzus van Francis I. Charlotte's vader was invloedrijk aan het hof van Catherine de Medici. Charlotte's grootmoeder van vaderskant was Louise de Bourbon, die de dochter was van Gilbert, graaf van Montpensier en Clara Gonzaga, een afstammeling van Edward I, graaf van Bar, een vermeende grootmeester van de priorij van Sion.

Edward was de zoon van Hendrik III van Bar en Eleanore, de dochter van Edward I van Engeland en Eleonora van Castilië. Louise van Bourbons broer was Karel III van Bourbon (1490 - 1527), die Leonardo da Vinci zou opvolgen als grootmeester van de priorij van Sion. Clara's broer Francesco II Gonzaga trouwde met Isabella d'Este en verwekte de opvolger van Karel II, Ferrante I Gonzaga. Francesco II werd opgevolgd door zijn neef Ludovico Gonzaga, hertog van Nevers, die trouwde met Henriëtte van Kleef, een hofdame van Catharina de Medici.

Willem III van Opper Hessen was de broer van Lodewijk II van Neder-Hessen, wiens zoon Willem II van Hessen (1469 - 1509), een afstammeling van de heilige Elizabeth van Hongarije van het "Wonder van de Rozen". Willem II was eerst gehuwd met Yolande, de dochter van Ferry II van Vaudémont en Yolande van Bar, de dochter van René van Anjou, ook een vermeende grootmeester van de priorij van Sion, evenals stichter van de Orde van de Fleur de Leie. Door zijn tweede vrouw, Anna van Mecklenburg Schwerin, de vader van Filips I, landgraaf van Hessen (1504 – 1567), was de grootvader van Frederik V's vader Frederik IV van de Palts van de Rijn (1574 – 1610).

De vierde vrouw van Willem de Zwijger was Louise de Coligny, die tijdens haar leven een pleitbezorger van het protestantisme bleef. Ze correspondeerde met vele belangrijke figuren uit die tijd, zoals Elizabeth I van Engeland, Hendrik IV van Frankrijk, Marie de Medici en Philippe de Mornay, evenals met haar vele stiefkinderen. Ze stierf in Fontainebleau. Cosimo Ruggeri, die de vertrouwde tovenaars van Catherine de Medici was geweest, was een persoonlijke vriend van Marie de Medici's favorieten, Concino Concini (1569 – 1617) en zijn vrouw Leonora Dori, die later op de brandstapel werd verbrand voor hekserij. Marie's zus Eleonora trouwde met Vincenzo Gonzaga, hertog van Mantua, ridder in de Orde van het Gulden Vlies, en neef van Louis Gonzaga, grootmeester van de priorij van Sion.

Louise Juliana van Oranje-Nassau (1576-1644), dochter van Willem de Zwijger en moeder van Frederik V van de Palts

De Rosicrucian beweging inspireerde de stichting van gelijkaardige maatschappijen met een rente in natuurlijke filosofie, onder hen Fruchtbringende Gesellschaft "Vruchtdragende Maatschappij", de waarvan leden Johann Valentin Andreae, gereputeerde auteur van rosicrucian manifestos, Christen van Anhalt, en zijn siblings omvatten. De Vruchtdragende Vereniging was verbonden met de Orde der Unzertrennlichen "Orde van de onafscheidelijken", opgericht in 1577, die een geheim alfabet zou hebben gebruikt met tal van alchemistische symbolen. Tijdens de begrafenisvieringen van Christian van Anhalt's zuster, Dorothea Maria van Anhalt, op 24 augustus 1617, getimed om st. Bartholomew's Day Massacre van 1572 te herdenken, maakten verschillende prinsen van de gelegenheid gebruik om de oprichting van de vereniging voor te stellen en benoemden haar broer, Lodewijk I, prins van Anhalt-Köthen (1579 - 1650) als eerste president.

De Vruchtdragende Maatschappij omvatte Karel X Gustav van Zweden, talrijke Duitse edelen, en geleerden. Onder de leden van de maatschappij tijdens zijn vrij korte geschiedenis waren vrijwel alle grote dichters van duitse Barok, evenals andere geleerde mensen die over onderwerpen schreven die zich van literatuur en muziek aan geschiedenis, filosofie, en de wet uitstrekken. De maatschappij omvatte Wolfgang Ratke (1571 – 1635), een Duitse onderwijshervormer wiens systeem gebaseerd was op de filosofie van Francis Bacon. Ook een lid van de vereniging was Christian's broer, John George I van Anhalt-Dessau (1567 – 1618), die samen met zijn broers het verenigde vorstendom Anhalt regeerde. John George werd zeer gewaardeerd door zijn onderwerpen en beschouwd als geleerd in het buitenland, met name op het gebied van astrologie en alchemie. Leden die specifiek verbonden waren met de Rozenkruisers beweging waren Johann Valentin Andreae, de befaamde auteur van de Rosicrucian manifesten, en zijn vriend Tobias Adami (1581 – 1643), een discipel van Tommaso Campanella, auteur van City of the Sun, die een utopische samenleving beschreef die werd geregeerd door Hermetische adepten.

Het doel van de Fruitbearing Society was om het volkstaal Duits te standaardiseren en te promoten als zowel een wetenschappelijke als literaire taal, naar het voorbeeld van de Accademia della Crusca, een vereniging van geleerden van de Italiaanse taal- en filologie in Florence, waarvan Lodewijk I lid was geweest. De Villa di Castello, die diende als hoofdkwartier van de Accademia, was de buitenplaats van Cosimo I de Medici, groothertog van Toscane. De Accademia gebruikten echter humor, satire en ironie om zich te onderscheiden van de vermeende pedantry van de Accademia Fiorentina beschermd door Cosimo I.

Evenzo werd gemeld dat sommige van de rituelen die in de Vruchtdragende Maatschappij werden geïntroduceerd, aanleiding gaven tot spot en gelach, zodat velen werden afgeschrikt om zich aan te sluiten. De toelatingsrituelen omvatten het drinken uit een tazza vormige kelk genaamd Mount of Olives cup, het bespotten van nieuwe leden op een roterende stoel en het houden van een toespraak in voorbeeldig Duits.

De legende van Rosencreutz kan zijn geïnspireerd door Balthasar Walther, die diende als persoonlijke arts voor Christian van Anhalt's broer, prins August van Anhalt-Plötzkau (1575 - 1653), wiens hof een centrum was voor occulte, alchemistische en Rosicruciaanse gedachten tijdens de opening decennia van de zeventiende eeuw. Daar, in 1612 of 1613, meer dan een jaar voor de eerste druk, transcribeerde Walthers medewerker Paul Nagel een kopie van de Fama. Nagel was ook een praktiserend alchemist, die recepten verzamelde van mensen als Edward Kelley. Naast meer dan een dozijn andere astrologische traktaten bevat Nagel's exemplaar van de Fama ook kabbalistische explicaties van het Boek Openbaring en Daniël. Nagel was de eerste die een deel van Boehme's werk in druk zette. In 1611 stelde prins August van Anhalt-Plötzkau voor om de twee Rosicruciaanse manifesten samen te publiceren, maar kon geen kopie van Confessio vinden.

Kasteel Ballenstedt van het Huis Anhalt, ook bekend als het Huis van Ascanië

Toen Filips I van Hessen in 1567 stierf, werd Hessen verdeeld tussen zijn zonen uit zijn eerste huwelijk, waaronder Hessen-Kassel, Hessen-Marburg, Hessen-Rheinfels Hessen-Darmstadt. Filips I van Hessen's kleinzoon was Maurits van Hessen-Kassel (1572 – 1632), lid van de Vruchtdragende Sociëteit, en een goede vriend van Frederik V. Maurice's hof in Kassel was een bloeiend centrum voor alchemie en Paracelsiaanse geneeskunde, waaronder occultisten zoals de Duitse Jood en alchemist Michael Maier (1568 – 1622), arts en raadgever van Rudolf II Habsburg, die in Praag vertrok. In Septimana Philosophicaschreef alchemist Michael Maier:

De roos is de eerste en meest perfecte bloem. De Tuinen van de Filosofie zijn beplant met veel rozen, zowel rood als wit, die kleuren zijn in overeenstemming met goud en zilver. Het midden van de roos is groen en is emblematisch voor de Groene Leeuw of Eerste Kwestie. Net zoals de natuurlijke roos zich tot de zon wendt en wordt opgefrist door regen, zo is de Filosofische Materie bereid in bloed, gegroeid in licht, en in en door deze perfect gemaakt.

Maurice, ook wel "de Geleerde" genoemd, was een groot beschermheer van alchemisten en medische mannen. AnGlophile, Maurice streefde actief verbindingen met Engeland na en handhaafde een bedrijf van Engelse "comedians." Maurice's vader was Willem IV van Hessen-Kassel (1532 - 1592), genaamd "Willem de Wijze", een opmerkelijke beschermheer van de kunsten en wetenschappen en een pionier in astronomisch onderzoek, die in 1564 het eerste Europese observatorium oprichtte in zijn kasteel in Kassel, en op vriendschappelijke voet stond met de Deense astronoom Tycho Brahe. Beide manifesten werden gepubliceerd door een officiële drukker aan Maurice. Maier componeerde een huwelijkslied voor het huwelijk van Frederik V en Elizabeth, en in 1619 werd hij Maurice's arts.

Maier schreef dat het hemelse fenomeen van 1603/4 een teken was voor de Rozenkruisersbroederschap om uit hun periode van geheimhouding te komen. In 1608 ging Maier naar Praag en in 1609 trad hij formeel in dienst van Rudolf II als zijn arts en keizerlijk raadgever. Rudolf voedde hem op tot de erfelijke adel en gaf hem de titel van keizerlijk graaf Palatijn. In zowel *Silentium post clamores* als *Themis aurea* beweert Maier dat de R.C. Broederschap daadwerkelijk bestaat, en niet slechts een mystificatie is, zoals sommigen hebben gesuggereerd. Hij beweert echter dat hij geen lid is en te nederig is om toegang te hebben tot dergelijke verheven wezens. De *Themis aurea* bespreekt de R.C. Broederschap als ridderorde en vergelijkt haar 'R.C.' embleem met het insigne van andere Orden, het dubbele kruis van de Ridders van Malta, het Vlies van de Orde van het Gulden Vlies of de Kousenband van de Orde van de Kousenband.

Maier bevestigt verder dat het embleem van de R.C. Orde geen dubbel kruis, een Vlies of een Kousenband is, maar de woorden R.C.

Maier was een vriend van collega-alchemist en Rosicrucian Robert Fludd (1574-1637). Fludd reisde zes jaar door Frankrijk, Duitsland, Italië en Spanje, waar hij studeerde bij Joodse kabbalisten en bezocht werd door Maier. Fludd bracht naar eigen zeggen ook een winter door in de Pyreneeën om theurgie met de jezuïeten te bestuderen. Fludd's enorme volumes over de universele harmonie, de *Utriusque cosmi historia* gepubliceerd in Oppenheim in 1617 – 19, worden sterk beïnvloed door de Franciscaanse kabbalist Francesco Giorgi en vertegenwoordigen in wezen Giorgi's filosofie in een latere vorm. *Apologia* van Fludd opent met een aanroeping van de tradities van *prisca theologia*, in het bijzonder "Mercurius Trismegistus."

Fludd verdedigde de Rozenkruisers tegen beschuldigingen van 'verachtelijke magie en duivels bijgeloof'. De Rosicrucian broers, legt Fludd uit, gebruikten alleen goede soorten magie of *Magia*, *Kabbala* en *Astrologia* die wiskundig en mechanisch waren. De magie van de *Kabbala* was heilig, betoogde hij, en leerde hoe de heilige namen van engelen aan te roepen. De *nova* van 1603/4 werd genomen om de komst van de nieuwe tijd te markeren, een omstandigheid die fludd in 1616 in detail uiteen zette. Fludd schreef in zijn *Tractatus Apoligetica* (1617) dat "nieuwe ster" van 1572 het begin markeerde van het Rozenkruis, dat vervolgens in het geheim werd voorbereid tot de conjunctie van 1603-4, wat een teken was voor de Broederschap om in de open lucht te komen, hun lidmaatschap uit te breiden en te beginnen met het herstel van de wereld.

Maurits van Hessen-Kassel
(1572 – 1632)

Michael Maier
(1568-1622)

Robert Fludd, ook bekend
als Robertus de Fluctibus
(1574 – 1637).

Maurits, keurvorst van Saksen, trouwde met Filips I van Hess' dochter Agnes, en hun dochter Anne was de tweede vrouw van Willem de Zwijger. Hun zoon was Willem de Zwijger, Maurits van Nassau, prins van Oranje (1567 - 1625), de oom van Frederik V van de Palts. Frederik V en Maurice werden een week voor de bruiloft verkozen tot lid van de Orde van de Kousenband in Windsor. Maurice was opgeleid aan de Universiteit van Heidelberg in de Palts, waar hij Simon Studion en andere stichtende leden van de Rozenkruisers beweging had ontmoet. Uitgebreide vieringen, georganiseerd door Francis Bacon, volgden de ceremonie, die een prestaties van omvatte pagan themed Masque van de BinnenTempel en Gray's Herberg door Francis Beaumont en Gedenkwaardige Masque van de Midden Tempel en De Herberg van Lincoln door George Chapman, met kostuums, reeksen, en stadium gevolgen die door Inigo Jones worden ontworpen. Op hun terugreis naar Heidelberg reisden Frederik en Elizabeth naar Den Haag om Maurice te bezoeken voordat ze naar Duitsland vertrokken. Het echtpaar ging Heidelberg binnen op 12 juni 1613, te midden van wijdverspreide vieringen.

Na de dood van Rudolf II in 1612 was de meest waarschijnlijke volgende kandidaat voor de keizerlijke en Boheemse tronen de fanatieke katholiek Habsburgse aartshertog Ferdinand van Stiermarken (1578 –1637), later Ferdinand II, ridder in de Orde van het Gulden Vlies. Ferdinand en zijn jezuïetenadviseurs waren vastbesloten kig te maken. In 1617 werd Ferdinand koning van Bohemen en maakte onmiddellijk een einde aan Rudolph II's beleid van religieuze tolerantie door de Brief van Majesteit in te trekken en de onderdrukking van de Boheemse kerk uit te voeren. Het was onder deze omstandigheden dat de eerste Rosicrucian teksten ontstonden, waarvan de algemene bedoeling, volgens Frances Yates, duidelijk is, "om het eerste Rosicrucian manifest met anti-Jezuïeten propaganda te associëren."

Tijdens de dertiende eeuw werd Joachim van Fiore's systeem van ultieme verlossing getransformeerd van het wachten op een toekomstige Engelachtige Paus tot het kiezen van de Heilige Roomse Keizer, Frederik II, Keizer van het Heilige Roomse Rijk, gezeten op een Tempeliers troon op Sicilië, als tegenstander van de kerk en wereld monarchie van de verlossing. Fredrick werd echter in 1240 door paus Gregorius IX tot anathema verklaard. Sinds zijn dood wachtten volgelingen van Joachims profetieën in Zuid-Duitsland op een nieuwe Frederik, net zoals de Fransen lang wachtten op hun tweede Karel in Karel de Grote.

Michel Lotich Pomer(iensis) schreef aan koning Carl IX van Zweden en tekende een kruisigd hart dat werd opgetrokken door een kostbare kroon die een roos en een "F" steunde, waarschijnlijk voor Fredrick, wat aangaf dat er nu een Duitse prins klaar was om op te staan als een nieuwe kruisende keizer. Lotich zag Fredrick IV, Frederiks vader, als mogelijke kandidaat. Lotich wees op een nieuw tijdperk dat werd aangekondigd door de nieuwe ster van 1572. Hij tekende het teken van Cassiopeia en plaatste ernaast een zwaard met een ster. Het zwaard stond op een altaar met het teken van Leo.

Lotich bevorderde ook de profetie van de Leeuw gevonden in de werken van Paracelsus in 1536. Een vernieuwd gebruik van de Eeuwen profetie in Duitsland is minstens terug te voeren tot 1598. Een eerste deel werd geruimd uit Paracelsus' Liber Mineralibus (ca. 1540), heruitgegeven in zijn verzamelde werken in Bazel in 1588. Paracelsus zou hebben beweerd dat hij achtenvijftig jaar na zijn dood zou terugkeren, in 1541, wat waarschijnlijk 1598 een jaar van bijzondere betekenis maakte. Paracelsus had in 1530 een kortere profetie gepubliceerd die in 1616 in Straatsburg opnieuw werd gepubliceerd, over de komst van de Leeuw, waarna een "Nieuwe Wereld" zou beginnen. Millenarian ideeën over de Paracelsian Leeuw inspireerden Koning James in 1588 om zijn eigen berekeningen over het scenario in Openbaringen 20:7-10 te voltooien, waar Satan na de periode van duizend jaar wordt bevrijd en Gog en Magog worden vrijgegeven. Het commentaar van koning James werd gelezen door hovelingen in Hessen in 1604 en in Heidelberg in 1613.

Op weg naar Oostenrijk en Bohemen, zegt Lotich, had hij een deel van de Goddelijke Wijsheid gekregen. Hij werd verteld over een ontmoeting in Heidelberg in 1599 met de administrateur van Wurtemberg tijdens de minderheid van Fredrick IV, met Maurits van Hessen-Kassel en Christian van Anhalt. Christian van Anhalt, die de belangrijkste adviseur van Frederick V was, was enthousiast om Henry IV in plannen voor een grote poging te steunen om Habsburgse macht in Europa te beëindigen.

Volgens Frances Yates:

Toen Henry's projecten werden onderbroken door zijn dood, wendde het Palts beleid, nog steeds grotendeels geïnspireerd door Anhalt, zich tot andere middelen voor het nastreven van deze grote doelen. Het was toen dat de jonge keurvorst Palatijn, Frederik V, begon te worden gezien als voorbestemd om in de vacante plaats van leider van protestants verzet tegen de Habsburgse machten te stappen.

Christian's broer en medelid van de Fruitbearer Society, prins August van Anhalt-Plötzkau, werd voorgesteld aan Adam Haselmayer, de eerste commentator van de Rosicrucian Manifestoes, door zijn goede vriend van de Paracelsian Karl Widemann, secretaris van de Engelse alchemist Edward Kelley, aan het hof van keizer Rudolf II. Raphael Eglinus (1559 – 1622) was betrokken bij de eerste editie van de Fama gedrukt in Kassel in 1614, met Haselmayers tekst over de Paracelsian Lion. Eglinus zat achter de eerste editie van de Confessio in Kassel in 1614, die een alchemistisch voorwoord had op Dee's Monas symbool, geschreven door de mysterieuze figuur Phillippus a Gabella, of Philemon R.C. In 1606 gaf Maurice Eglinus een positie als docent hermeticisme aan de Universiteit van Marburg, waar hij onder het pseudoniem "Nicolaus Niger Hapelius" een commentaar publiceerde op de alchemistische profetie over Elias Artista, de Cheiragogica Heliana, die ook "Radix Ignis Elixir" ondertekende. In 1617, produceerde Haselmayer een geïnspireerd schrijven dat zijn idee van de Leeuw illustreert, die beweerde dat door Kabbalah men "die grote mens, de Leeuw van het noorden, Elias Artista, de verdediger van eeuwige sapiencie en glorie in de Kerk kon leren kennen en erkennen." Drie opeenvolgende kometen in de winter van 1618 werden beschreven in de Fama siderea nova van Johan Faulhaber, een actieve deelname aan de stroom van Rosicrucian publicaties. Niet lang daarna werd de Paracelsian Lion prophecy samengesteld om Fredrick V te ondersteunen als de "leeuw van het bos", de Leo ex Silva. Cyprian Leowitz had vanaf de grote conjunctie van Saturnus en Jupiter in Cancer in 1563 voorspeld dat hoewel er oorlogen zouden zijn in het hart van Duitsland, die kennis toch zou toenemen, de geheime kunsten bekend zouden worden gemaakt en de Bijbelse Leo ex Silva, de legendarische Leeuw van het Bos, in Bohemen zou opkomen.

De Slag bij White Mountain (1620), een belangrijke slag in de beginfase van de dertigjarige oorlog.

In 1618 kwamen de grotendeels protestantse landgoederen van Bohemen in opstand tegen hun katholieke koning Ferdinand, wat het uitbreken van de Dertigjarige Oorlog veroorzaakte. In de verwachting dat koning Jacobus hen te hulp zou komen, verleenden de Rozenkruisers in 1619 de troon van Bohemen aan Frederik in directe oppositie tegen de katholieke Habsburgse heersers. Christian van Anhalt werd aangesteld om de protestantse troepen te bevelen Bohemen te verdedigen tegen keizer Ferdinand II van het Heilige Roomse Rijk - een ridder in de Orde van het Gulden Vlies en zijn bondgenoten toen de edelen van dat land Frederik in 1619 tot hun koning kozen. Koning James verzette zich echter tegen de overname van Bohemen en Frederiks bondgenoten in de Protestantse Unie slaagden er niet in hem militair te steunen door het Verdrag van Ulm in 1620 te ondertekenen. Frederiks korte regeerperiode als koning van Bohemen eindigde met zijn nederlaag in de Slag bij White Mountain in hetzelfde jaar. Keizerlijke troepen vielen de Palts binnen en Frederik moest in 1622 naar Holland vluchten, waar hij de rest van zijn leven in ballingschap leefde met Elizabeth en hun kinderen, meestal in Den Haag, en stierf in Mainz in 1632. Voor zijn korte regeerperiode van een enkele winter wordt Frederick vaak de bijnaam "Winterkoning" genoemd. Fredericks aanhangers gaven pamfletten uit als reactie en noemden hem de winter leeuw, of anders nog steeds, de zomer leeuw.

Jonathan Israel schreef aan Maurits van Oranje een belangrijke rol toe in het uitbreken van het conflict, door zijn neef Frederik V over te halen de Boheemse Kroon te accepteren, en moedigde de Bohemen actief aan om de Habsburgse overheersing te confronteren, en hen 50.000 gulden te geven en Nederlandse troepen te sturen om te vechten in de Slag om de Witte Berg. Na hun vlucht van Bohemen, verleende Maurice Elizabeth en Frederick asiel in Holland. Hij liet ze zijn huis in Den Haag gebruiken en gaf ze een andere woning in Leiden.

In 1621, in antwoord op zijn toetreding met Palatines, werd Christian van Anhalt gezet onder een keizerverbod dat hem effectief een vogelvrij maakte, en hij vluchtte aan het hof van Christen IV van Denemarken, een ridder van orde van Garter, en zoon van Frederick II van Denemarken die Tycho Brahe, en broer van Anne van Denemarken, de vrouw van James I van Engeland steunde.

De Alchemistische Bruiloft van Frederik V van de Palts en Elizabeth Stuart.

Prins Maurits van Oranje (1567 - 1625), ridder in de Orde van de Kousenband.

Rozenkruiser Furore

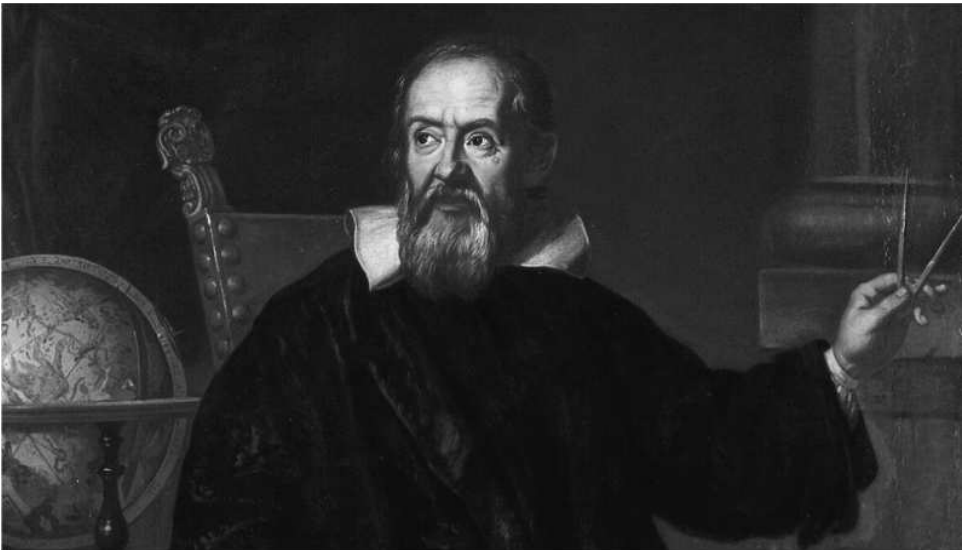
4. Rozenkruiser Furore

De anticipatie gegenereerd door de publicatie van de Rosicrucian manifesten piekte met de "Rosicrucianism furore," toen twee mysterieuze posters verschenen op de muren van Parijs in 1622, getimed met de Grote Conjunctie verwacht het volgende jaar. Kritiek op de Rozenkruisers door de Franse monnik Marin Mersenne (1588 – 1648), die gebruik maakte van Isaac Casaubon's (1559 – 1614) kritiek op het Corpus Hermeticum, ontketende een controverser "die met belangstelling en opwinding door heel Europa werd bekeken." Volgens Frances Yates, die in Giordano Bruno en de Hermetische Traditieschrijft, de gevierde expert op het gebied van de Rozenkruisersbeweging, zouden historici kunnen verwijzen naar het "pre Casaubon-tijdperk" of het "post-Casaubon-tijdperk.". Casaubon, een vriend van Joseph Scaliger, werd geboren in Genève als zoon van protestantse ouders, maar verhuisde later naar Engeland. In 1614 publiceerde Casaubon *De rebus sacris et ecclesiasticis exercitationes XVI*, opgedragen aan zijn beschermheer koning Jacobus, die bestond uit een filologische analyse van Ficino's Latijnse vertaling van het Corpus Hermeticum, waarvan hij bewees dat het de originele geschriften waren van een zeer oude Egyptische priester, Hermes Trismegistus, maar post-christelijke vervalsingen van de derde of vierde eeuw na Christus. Volgens Yates moet Casaubon's ontdekking "worden beschouwd als een van de factoren, en een belangrijke, bij het bevrijden van zeventiende-eeuwse denkers van magie."

Casaubon was betrokken geraakt bij een geschil dat in 1606 uitbrak tussen Venetië en Rome, voornamelijk over de jurisdictie van Venetië over kerkelijk eigendom dat op zijn grondgebied werd gehouden en zijn recht om leden van de geestelijkheid op te nemen en te berechten, en het veranderde in een volledig geblazen crisis toen paus Paulus V een interdict op het koninkrijk Venetië plaatste. De reden voor Casaubon's betrokkenheid bij de controverser was zijn bewondering voor de Venetiaanse staatsman Paolo Sarpi (1552 - 1623). Op 27-06-1644 werd Sarpi benoemd tot provinciaal van de Orde van Dienstbaars voor de Venetiaanse Republiek, een van de vijf oorspronkelijke katholieke mendicante orden. Haar doelstellingen zijn de heiliging van haar leden, het prediken van het Evangelie en het uitdragen van toewijding aan de Moeder Gods, met speciale verwijzing naar haar verdriet. Sarpi's uitgebreide netwerk van correspondenten omvatte Francis Bacon en William Harvey. Prins Christian van Anhalt, de adviseur-in-chieff van Frederik V van de Palts, had ook contact met Sarpi, en de belangrijkste vertegenwoordiger van de Palts, baron Christian Von Dohna, was in die jaren een frequente bezoeker van Venetië.

Het verzet in Venetië tegen het pausdom onder leiding van Sarpi werd als belangrijk ervaren voor degenen in Duitsland die hoopten op nieuw protestants leiderschap onder Frederik V, met de verwachte steun van koning James van Engeland.

Een van Sarpi's vele vrienden was Galileo Galilei (1564 – 1642), die werd gesponsord door Cosimo II de Medici (1590 – 1621). Cosimo II's vader was kardinaal Ferdinando, de zoon van Cosimo I de Medici, ridder in de Orde van het Gulden Vlies, en Eleonora van Toledo, die in Napels werd opgevoed ten gezin van Jacob Abarbanels zoon Don Samuel Abarbanel en schoondochter Benvenida. De moeder van Cosimo II was Christina, de dochter van Karel III van Lotharingen (1543 – 1608) en de favoriete kleindochter van Catharina de Medici, een sponsor van Nostradamus en betrokken bij de Zwarte Mis. Catherine's echtgenoot was Hendrik II van Frankrijk, de zoon van Frans I, een ridder in de Orde van het Gulden Vlies, die Guillaume Postel en Leonardo da Vinci steunde. De zus van Hendrik II was Margaretha van Valois, die samen met hun man Emanuele Filiberto van Savoye Nostradamus had opgeroepen om hen te helpen een erfgenaam te produceren, Karel Emmanuel I van Savoye, titulair koning van Cyprus en Jeruzalem.

Galileo Galilei (1564 - 1642).

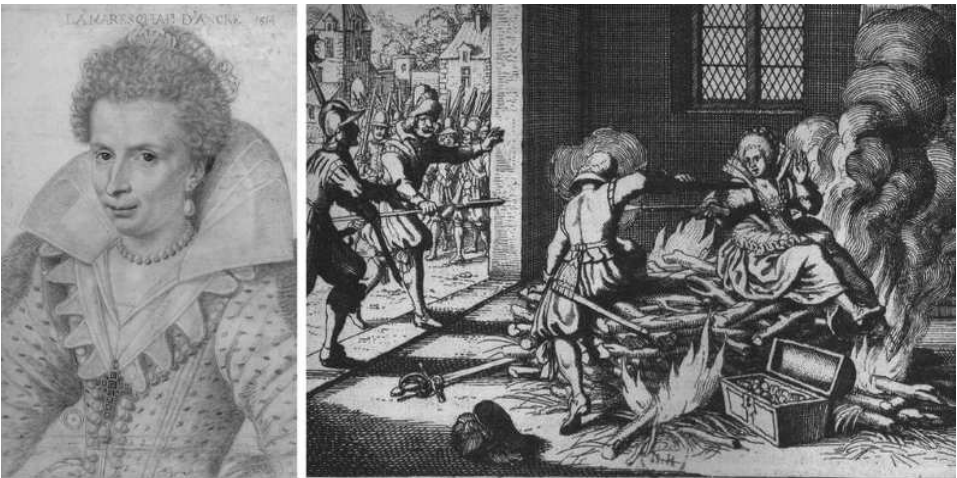
Karel III's dynastie van Lotharingen claimde ook het Koninkrijk Jeruzalem en gebruikte ook de titel van hertog van Calabrië als symbool van hun aanspraken op het koninkrijk Napels. Karel III was de achterkleinzoon van René II van Lotharingen, grootmeester in de Orde van de Leie, gesticht door zijn grootvader, René van Anjou, een vermeende grootmeester van de priorij van Sion. René II was ook de grootvader van Marie van Guise, die trouwde met Jacobus V, koning van Schotland, ook een ridder in de Orde van het Gulden Vlies, die grootouders werd van koning Jacobus I van Engeland. Christina's broer, Hendrik II, hertog van Lotharingen, trouwde met Margherita Gonzaga, dochter van Vincenzo I Gonzaga, hertog van Mantua, ridder in de Orde van het Gulden Vlies, en neef van Lodewijk Gonzaga, een andere vermeende grootmeester van de priorij van Sion.

Vincenzo I Gonzaga trouwde met Eleonora de Medici, de zus van Marie de Medici, die getrouwd was met Hendrik IV van Frankrijk. Nadat Hendrik IV in 1610 werd vermoord, werd Marie bevestigd als regentes namens haar zoon en nieuwe koning, de achtjarige Lodewijk XIII (1601 – 1643). Marie's vader was Francesco I de Medici, de zoon van Cosimo I en Eleanor van Toledo. Francesco I's zus Lucrezia trouwde met Alfonso II d'Este, een bondgenoot van Rudolf II, die volgens France Yates het occulte invloedshof in Praag leidde dat John Dee en Robert Fludd aantrok en aanleiding gaf tot de Rosicruciaanse beweging. Marie's moeder was een Habsburgse aartshertogin, Joanna van Oostenrijk, die de dochter was van Ferdinand I en Anna Jagellonica, en een tante van Rudolf II. Als koningin-regentes vormde Marie een alliantie met Habsburg Spanje, die in 1615 uitmondde in het dubbelhuwelijk van haar dochter Elisabeth en haar zoon Lodewijk XIII met de twee kinderen van respectievelijk koning Filips III van Spanje, Filips IV en Anne van Oostenrijk. Filips III en Filips IV waren Grootmeesters in de Orde van het Gulden Vlies. Henrietta Maria, de zus van Lodewijk XIII, trouwde met Karel I van Engeland, de zoon van koning James. De andere zus van Lodewijk XIII, Christine Marie, trouwde met Victor Amadeus I van Savoye, de zoon van Karel Emmanuel I van Savoye. Christine Marie herbouwde Palazzo Madama in Turijn op advies van meester alchemisten.

Tijdens en na het regentschap speelde Marie de Médicis een belangrijke rol in de ontwikkeling van het Parijse artistieke leven door zich te concentreren op de bouw en inrichting van het Luxemburgse paleis, dat ze haar "Palais Médicis" noemde. De Vlaamse schilder Peter Paul Rubens (1577 – 1640), toenmalig hofschilder van het hertogdom Mantua onder Vincenzo I Gonzaga, had Marie voor het eerst ontmoet op haar volmachthuwelijk in Florence in 1600.

Ze gaf Rubens de opdracht om een 21 delige serie te maken die haar leven verheerlijkt en regeert om deel uit te maken van haar kunstcollectie in het paleis. Deze serie staat nu bekend als de "Marie de' Medici-cyclus", momenteel gehuisvest in het Louvre Museum, en gebruikt iconografie overal om Hendrik IV en Marie af te beelden als Jupiter en Juno en de Franse staat als een vrouwelijke krijger.

Cosimo Ruggeri, die de vertrouwde tovenaars van Catherine de Medici was geweest, was een persoonlijke vriend van Marie de Medici's favorieten, Concino Concini (1569 – 1617) en zijn vrouw Leonora Dori. Leonora Dori leed aan slopende depressies en verlamdende spasmen, waarvan de koningin en haar hovelingen dachten dat ze te wijten waren aan demonisch bezit. Dori werd gearresteerd, gevangengezet in Blois en beschuldigd van tovenarij en vervolgens verbrand op de brandstapel. Ze was behandeld door de hofarts van Marie, een Marrano genaamd Elijah Montalto (1567 – 1616), die als christen in Portugal was opgevoed en openlijk terugkeerde naar het jodendom toen ze zich in Venetië vestigde.

Leonora Dori, verbrand op de brandstapel voor hekserij (1568 – 1617).

Montalto was een van de leraren van rabbijn Joseph Solomon Delmedigo (1591 - 1655). Na zijn afstuderen in 1613 verhuisde hij naar Venetië en bracht een jaar door in het gezelschap van Leon de Modena (1571 – 1648) en Simone Luzzatto (1583 – 1663). Delmedigo's enige bekende werken zijn *Sepher Elim* (Palms), gepubliceerd in 1629 door Menasseh ben Israel, over wiskunde, astronomie, natuurwetenschappen en metafysica, evenals enkele brieven en essays. Zoals Delmedigo in zijn boek schrijft, volgde hij de lezingen van Galilei, tijdens het academisch jaar 1609-1610, en kreeg hij het zeldzame voorrecht om Galileo's eigen telescoop te gebruiken.

In de daaropvolgende jaren verwees Delmedigo vaak naar Galilei als 'rabbi Galileo'. Delmedigo verklaarde in Sepher Elimdat de bewijzen van Copernicus' theorie overtuigend zijn, en dat iedereen die weigert ze te accepteren, alleen kan worden geclassificeerd onder perfecte.

Galileo was ook een vriend van kardinaal Francesco Maria Del Monte, een lid van het hof van Christina's echtgenoot, kardinaal Ferdinando. Del Monte, die bekend stond als homoseksueel, was een sponsor van Caravaggio, en zijn interesses omvatten ook alchemie. Samen met zijn broer hielp del Monte Galileo een lectoraat in de wiskunde te winnen in Pisa in 1589 en in Padua in 1592. Ferdinando steunde ook de opvoeding van zijn nicht, Marie de Medici. In 1605 nodigde Christina Galileo uit om haar zoon Cosimo II de Medici (1590 – 1621) bijles te geven, die uiteindelijk zijn belangrijkste beschermheer zou worden. De vier manen van Jupiter die hij had ontdekt, werden Medicean Stars genoemd in verwijzing naar Cosimo II en zijn drie broers. Galileo gebruikte het Medici hof om zijn beweringen en de theorieën van Copernicus te bevorderen. Wijzend op het feit dat Guillaume Postel geavanceerde Arabische astronomische teksten las en annotaties gaf, hebben recente historici het argument aangevoerd dat Copernicus zelf zijn revolutionaire theorieën die Galileo verdedigde, zou hebben geleend van een beroemde Arabische astronoom uit Damascus, Ibn al Shatir (ca. 1305 - 1375), die een soortgelijk systeem had voorgesteld.

In 1615 stuurde Galileo de "Brief aan groothertogin Christina", geschreven voor Christina, om het copernicaanse model te huisvesten met de doctrines van de katholieke kerk. Galileo's brief was een herziene versie van de "Brief aan Castelli", die door de Romeinse inquisitie aan de kaak werd gesteld, wat ertoe leidde dat Galileo "fel verdacht van klevigheid" werd gevonden en gedwongen werd zich terug te trekken en de rest van zijn leven onder huisarrest door te brengen. Toen Galileo in 1611 naar Rome ging, raadde Cosimo II hem aan bij het concilie van kardinaal Del Monte, zodat hij tijdens zijn verblijf in het Vaticaan kon worden geholpen.

Galileo dacht dat niemand in Europa Sarpi in de wiskunde kon overtreffen, terwijl Sarpi zei over Galileo's veroordeling door Rome: "De dag zal komen, ik ben er bijna zeker van, wanneer de mensen, beter thuis in deze zaken, de schande van Galileo zullen betreuren en het onrecht zo'n groot man zal behandelen." Sarpi wordt wijd gezien als vroege verdediger van de scheiding van kerk en staat. Venetië, met zijn cultureel diverse bevolking, had lang een liberaal godsdienstig beleid gevolgd, zich verzettend tegen de inbreuk van de Kerk in zijn politieke zaken. In 1606 eiste paus Paulus V dat Venetië een wet intte die de kerkbouw beperkt en hem twee priesters overhandigt, waarvan er één wordt beschuldigd van moord, die de regering van Venetië voor hun burgerlijke rechtbanken had willen berechten. Toen Venetië weigerde, excommuniceerde de paus de Senaat en de Doge, het staatshoofd van Venetië, en plaatste de republiek onder een interdict, wat betekent dat alle priesters van hun functies werden uitgesloten. De Venetiaanse geestelijkheid negeerde grotendeels het interdict en voerde hun functies zoals gewoonlijk uit, met als belangrijkste uitzondering de jezuïeten, die vertrokken en tegelijkertijd officieel werden verdreven. Sarpi, die aan de overheid wordt benoemd, schreef in sterk ter ondersteuning van de Venetiaanse zaak. Tussen 1610 en 1618 schreef hij zijn *Geschiedenis van het Concilie van Trente*, een belangrijk werk dat het pauselijke absolutisme aan de kaakstellen.

Onder Sarpi's vrienden was Sir Henry Wotton (1568 - 1639), de Britse ambassadeur die had gehoopt Venetië ertoe aan te zetten een hervorming aan te nemen die vergelijkbaar was met het Anglicaanse. Wotton reisde via Wenen en Venetië naar Rome en bracht in 1593 enige tijd door in Genève met Isaac Casaubon. In 1595 werd Wotton toegelaten tot de Middle Temple. Wotton bracht het grootste deel van zijn carrière door in Venetië, waar hij de Doge hielp in zijn verzet tegen het Interdict in nauwe samenwerking met Sarpi. Wotton stuurde een kopie van Sarpi's *History of the Council of Trent* naar Koning James in Engeland zodra het werd geschreven, waar het voor het eerst werd gepubliceerd. Het was Antonio de Dominis, aartsbisschop van Spalato, die zich in 1616 bekeerde tot het anglicaanse, die Sarpi's boek voor het eerst in het Italiaans publiceerde, in Engeland in 1619, met een toewijding aan Jacobus I die hem aansloeg als iemand in wie de Italiaanse hervormers vertrouwen hadden.

In 1620, was Wotton verzonden op een speciale ambassade aan Ferdinand II in Wenen, om te doen wat hij namens Elizabeth van Bohemen kon doen. Wotton's beroemde gedicht "*on his Mistress the Queen of Bohemia*", waarin ze werd vergeleken met de roos, koningin van de bloemen, werd geschreven in Greenwich Park in juni 1620, vlak voor de nederlaag.